

Katoliški glas

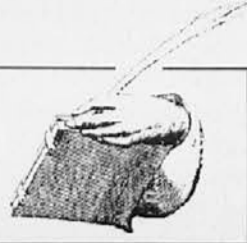
Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Ali res malo beremo?

Jurij Paljk

Boj se bralca ene knjige, so pravili nekoč stari in modri Latinci. Danes najbrž to ne velja več, ker ljudje zelo malo berejo, skorajda nič. Sprenevedanje nima nobenega smisla in zato sem takoj zapisal, da se danes zelo malo bere. Knjige se tiskajo kot še nikoli doslej, toda kaj, ko jih gre večina spet v papirnico, kjer jih zmeljejo in tako spet pridobijo nekaj mase za nov papir...

Bralna kultura je kultura tistih, ki še razmišljajo. Knjiga zahteva od človeka zbranost in mir, razmišljanje, poglobitev in predvsem pa tišino ter umirjenost. Vse stvari torej, ki jih današnji človek skoraj nima več in mu jih moderni tempo življenja vsak dan bolj jemlje. Knjiga zahteva celega človeka, s knjigo človek lahko sanja, potuje v kraje, kamor nikdar ne bo šel, se sprehaja po duhovnih poljanah človeške duše z Dostojevskim ali pa se poda v epsko širino Tolstojeve umetnine Vojna in mir, lahko podoživi s Cankarjem vse tisto, kar je slabega storil svoji materi, ali pa spet z drobceno Kosovelovo poezijo gre čez Kras, zasliši strel in vidi, kako pada brinjevka. Knjiga od človeka zahteva dejaven in oseben odnos, knjiga zahteva celega človeka. Pri branju človek ne more barantati: ali bere in razmišlja ali pa ne, srednje poti ni.

S televizijo in filmi, da niti ne govorimo o drugih naravnost neumnih TV-oddajah, ni tako. Televizija in filmi te »povozijo«, ne pustijo ti razmišljati, biti dejaven; pred njimi si pasiven in običajno še nezbran, nasprotno kot pri branju torej.

Pravimo, da je najbolj prodajana knjiga na svetu Sveto pismo in zlobneži vedo povedati, da je to sicer res, kot da je res tudi to, da je Biblija najmanj brana knjiga na svetu. Lahko samo upamo, da to ni res.

Res je, da premalo beremo, in še tisti, ki beremo, smo osamljeni, zelo težko najdemo sorodne duše, s katerimi bi se pogovarjali o prebranih knjigah, o tem, kar so nam knjige dale. O televiziji pa se lahko pogovarjate z vsemi.

Vprašanje je, kako bo šlo to naprej. V Italiji namreč vsako leto prodajo več hrčkov kot knjig (!!!) in na deset Italijanov štirje po obveznih šolskih knjigah niso vzeli v roke in tudi prebrali več ne nobene.

Samo ljudje, ki berejo in poznajo lepoto knjig, njihovo duhovno bogastvo in globino človeškega-pisateljevega duha, danes še kolikor toliko razsodno razmišljajo, so samostojni in se življenja ne bojijo. Knjiga namreč človeka uči samostojno razmišljati, dela ga globlje in bolj odprtega, samostojnejšega.

Prav zato moram zapisati, da so vsi tisti ljudje od profesorjev, učiteljev, duhovnikov do vseh vrst intelektualcev, ki silijo človeka k branju, danes še kako potrebni. Nezamenljivi so in v današnjem svetu prepotrebni.

Pomen branja slovenskih knjig je za slovenskega človeka v Italiji temeljnega pomena za narodni obstoj. Tega bi se morali vsi zavedati in zato bi morali zvečer večkrat ugasiti televizor ter vzeti dobro knjigo v roke. Bogatejši bomo in bolj mirni, zadovoljnejši sami s seboj in tudi za težave v življenju dosti bolj pripravljeni. Knjiga nam seveda ne bo rešila problemov v življenju, pomagala pa nam bo, da bo življenje znosnejše in lepše, bogatejše in globlje.

Kljub mnogim težavam se v Sloveniji dogajajo tudi gospodarski »čudeži«

Ob vseh političnih težavah in aferah, ki slabijo strnjeno in enotnost Slovenije, delo in zavzetost ljudi prinašata tudi sadove. Nekateri od teh rezultatov so celo večji in boljši od uspehov, ki jih dosegajo druge države bivšega socialističnega tabora, ali celo od tistih, ki jih dosegajo posamezne članice Evropske unije.

Gradnja avtocest v Sloveniji imenujejo projekt stoletja, ki mu ni para v Evropi. Le poldrugo leto po tistem, ko so se pojavili predlogi o sistematičnem zbiranju denarja od prodaje bencina, ki bi ga uporabljali za gradnjo avtocest, ta načrt uspešno izvajajo. Gre za zgraditev 318 kilometrov novih avtocest v smeri od slovensko-italijanske do slovensko-madžarske meje, s priključki na Avstrijo. Ta projekt naj bi uresničili do leta 1999, saj dela potekajo že na tretjini predvidenih cestnih odsekov. Program bodo najbrž še razširili, tako da bo dejansko zgrajenih 350 kilometrov novih avtocest, stroški pa bodo znašali poldrugo milijardo ameriških dolarjev.

Družba za avtoceste (DARS) je bila vse od svoje ustanovitve pred letom dni sicer deležna raznih kritik in zamer, vendar pa je svoje delo dobro zastavila, tako da se gradnja uspešno nadaljuje. V slovenski javnosti je znano, da gre za sluzga za to tudi ministru za promet in zveze Igorju Umeku, ki ga je na to mesto imenovala krščansko-demokratska stranka. Nemara prav uspešno delo tega ministrstva stranki tudi najbolj odsvetuje, da bi se umaknila iz vlade. Poudarjamo nadalje, da se je lani od tako imenovanega bencinskega tolarja (ta znaša 16 odstotkov drobnoprodajne cene goriv) zbralo za gradnjo avtocest 15,5 milijarde tolarjev, kar je za sedem odstotkov več, kot pa je načrtovala Družba za avtoceste. Večji je bil tudi znesek, pridobljen s cestninami; znašal je okrog štiri milijarde tolarjev, od tega pa je 2,2 milijarde tolarjev namenjenih za cestni program.

Slovenija je tudi že skoraj povsem preusmerila svoj izvoz. Ko je spadala še k Jugoslaviji, je kar okrog tri četrtine industrijskih proizvodov prodajala v druge predele tedanje skupne države. Po pridobljeni neodvisnosti pa je Slovenija ves omenjeni izvoz postopno in uspešno preusmerila v zahodne države. Po izvozu naša država v letu 1995 ne zaostaja za Japonsko. To je pomemben uspeh, ki pa je v javnosti skoraj neznan oziroma ga podcenjujejo v odnosu na politične prepire, zdraharstvo in afere. Ob omenjenih uspehih na tujih tržiščih ekonomisti poudarjajo pomen kakovosti blaga in storitev, ki jih podjetja izvažajo v tujino. Sicer pa postaja kakovost čedalje bolj državni

projekt.

Tretji velik uspeh, ki ga je Slovenija dosegla po razglasitvi svoje samostojnosti in neodvisnosti, je napredek turizma. Lani je bilo v raznih turističnih objektih nad poldrug milijon gostov, 5,4 milijone prenočitev. Pri tem je delež tujih gostov znašal okrog 41%. Dohodek od turizma je v letu 1994 dosegel že skoraj milijardo ameriških dolarjev, v prihodnje pa naj bi se še povečal.

V turističnih gospodarskih objektih ima naša država 74.725 ležišč, v gostinski in turistični dejavnosti pa je zaposlenih okrog 25 tisoč ljudi.

Uspehi, ki jih na nekaterih področjih dosegajo v Sloveniji, zahtevajo odstranitev raznih ovir in odnosov, ki sedaj preprečujejo možnosti oziroma onemogočajo, da bi država lahko nasploh in v celoti napredovala.

F.Z.

Na Kostanjevici prva mednarodna skupnost za zdravljenje narkomanov v Sloveniji

»Zelo sem zadovoljen in srečen, ker tukaj v Frančiškanskem samostanu na Kostanjevici odpiramo prvo mednarodno skupnost za zdravljenje narkomanov v Sloveniji. Objemam vse tiste, ki trpijo zaradi droge, pri čemer pa je slednje samo posledica slabih življenjskih izbir oziroma neustreznega življenja. Moja ljubezen je namenjena vsem Slovincem.« Tako je v nedeljo dejal don Pierino Gelmini, utemeljitelj najbolj razširjene metode za zdravljenje narkomanov, v Frančiškanskem samostanu na Kostanjevici, kjer so odprli t.i. »komuno don Pierina«. Vodila jo bo slovenska Karitas, ki je s Frančiškanskim samostanom sklenila zadevno pogodbo, ki bo veljala 50 let.

Potem ko je don Pierino sprejel in nagovoril svoje narkomanov iz vse Slovenije, je bilo v cerkvi somaševanje številnih duhovnikov, med katerimi je bil tudi don Pierino. Somaševanje je vodil koprski škof Metod Piriš, ki se je oblastem in prebivalcem Nove Gorice zahvalil, da so omogočili odprtje »komune«. Med duhovniki, ki so somaševali, je

bil tudi frančiškanski provincial v Sloveniji pater Polikarp Brolih. V programu, ki je sledil, so predstavniki raznih ministrstev Slovenije govorili o boju proti mamilom, ki že ogrožajo tkivo države. V tem smislu je izzvenela tudi poslanica, ki jo je udeležencem poslal predsednik Slovenije Milan Kučan.

Narkomanija je v Sloveniji razširjen pojav, saj uživa mamila okrog 5 tisoč fantov in kakih 3 tisoč deklet. Za nakup mamil na ilegalnih tržiščih porabijo menda do 60 milijonov nemških mark letno. Pater Miha Kramli, ki bo skrbel za duhovne potrebe narkomanov na Kostanjevici in je v slovenski Cerkvi eden izmed strokovnjakov za probleme mamil, zatrjuje, da so v Ljubljani posebne skupine ljudi, ki mlade usmerjajo v svet mamil, zato da jih potem gmotno izkoriščajo. Mamila po večini prihajajo po nezakonitih poteh iz Albanije. Kar zadeva promet z mamili, je po njegovi izjavi »v Sloveniji vse prepovedano, hkrati pa ni nič prepovedanega.«

M.

Preteklo nedeljo smo na praznik Jezusovega krsta sklenili božični čas. To je pomenljiv dan za slehernega kristjana, ker oživlja trenutek našega krsta, ko smo postali na popolnejši način božji otroci, člani Kristusove Cerkve; izbrisan nam je bil izvirni greh in smo dobili pravico do ostalih zakramentov. Naj raste v nas identiteta kristjana! Posebno danes, ko mnogi zapuščajo Cerkev, tudi med nami raste število nekrščenih otrok, množijo se prazna mesta pri službi božji. To je velik odpad, ki ga verniki - duhovniki in laiki - še nismo resno sprejeli, obravnavali, kaj konkretnega v zvezi z njim odločili.

Ali smo tako res živi člani in udje Cerkve?

Papež pride v Slovenijo leta 1996

Slovenski škofje so se zbrali 19. decembra 1994 v Ljubljani na svoji 18. seji. Na njej so z veseljem sprejeli uradno sporočilo z vatikanskega državnega tajništva, da bo papež Janez Pavel II. prišel na obisk v Slovenijo leta 1996 za dva dneva, soboto in nedeljo. Dokončni datum bodo kmalu sporočili. Po novem letu se bo začela duhovna priprava na papežev obisk v Sloveniji. Organizacijski odbor za pripravo papeževga obiska bodo škofje imenovali na svoji prihodnji seji.

Dobro bi bilo, ko bi bil v pripravljalnem odboru tudi predstavnik iz zamejstva.

Papež med obiskom v naši deželi

Videmski nadškof Battisti je maševal na Matajurju

Videmski nadškof je pokazal italijanskim politikom in vsej javnosti v naši deželi, kako mu je pri srcu slovenski svet in slovenski življenj v Nadiških dolinah. Namesto da bi maševal polnočnico v videmski stolnici, je odšel na Matajur in tam daroval sveto mašo s starostu slovenskih duhovnikov v Benečiji, s 84-letnimi Pasqualejem Gujonom. Njegove besede, ki jih je na začetku maše izrekel v lepi slovenščini, so bile: »Dober večer, prišel sem darovati sveto mašo na Matajur v tej božični noči, ki bi jo, če bi se Kristus znova rodil, gotovo izbral za svoje rojstvo.« Besede so nadiškim ljudem pomenile kot balzam za rane njihovega gorskega, gospodarsko in narodnostno zapostavljenega sveta, v katerem še vedno vztrajajo.

Nadškof iz Vidma je s to svojo izredno plemenito potezo pokazal, da je videmska Cerkev občutljiva za težave Slovencev v slovenski Benečiji, da je videmska Cerkev daleč pred politiki in italijansko družbo, ki nadiškim Slovincem in drugim v videmski pokrajini ne daje nobenih narodnostnih pravic. Med drugim je med svojo pridigo v nabitto polni cerkvi tudi dejal: »Prišel sem kot betlehemskega pastirja v to cerkev in to ne zato, da bi slišal jok Novorojenega, ampak da bi slišal kaj več o težavah naroda, ki umira.« S temi besedami nadškof ni mislil samo na slovenski narod, ampak na vse ljudi, ki živijo v odročnih krajih. Nadškof se bo letos namreč najbolj posvetil gorskim predelom svoje škofije, vsem tistim ljudem, ki še živijo v vedno manj obljudenih krajih in na gospodarsko vedno šibkejših področjih. Videmski nadškof je s polnočnico v slovenski vasi samo še enkrat pokazal, kako videmska škofija skrbi in hoče tudi

v bodoče skrbeti za slovenske ljudi v videmski pokrajini. Že več let zahteva nadškof Battisti za Slovenec v tej pokrajini enake pravice, kot jih imajo na Tržaškem in na Goriškem, in se za to tudi ob vsaki priložnosti zanje bori.

-jp-

V Manili svetovno srečanje mladih s papežem

Na Filipinih vsi že nestrno pričakujejo svetega očeta, ki bo prišel v njihovo glavno mesto Manilo za Deseti dan mladih, t.i. »meeting mladih.« Za razliko od ameriškega Denverja, v katerem je bilo zadnje srečanje milijonov mladih s celega sveta, je Manila in Filipinci z njo veliko bolj umirjena in se globlje pripravlja na velikansko srečanje mladih s svetim očetom, ki jih zna poslušati in jim govoriti. V teh dneh je v Manili že nad 15 tisoč delegatov mladih, ki se pogovarjajo o svojih težavah in o veri. Pripravljajo se na prihod papeža Janeza Pavla II., ki je že povsod prisoten, tako na velikanskih plakatih in panojih, kot tudi v tisku, ki izredno veliko piše o njem. Seveda bodo morali poskrbeti tudi za njegovo osebno varnost, saj so nekateri

prenapeteži obljubili za papežev prihod izgrede. Filipinci v teh dneh skrbno urejajo svoje velemesto, ki je znano tudi po kaotičnem prometu. Za red bodo

skrbele posebne skupine redarjev. Filipinci imajo svetega očeta zelo radi in srečanje mladih zelo skrbno pripravljajo. V teh dneh pa začenejo odhajati v Manilo tudi prvi čarterski poleti mladih iz Italije; računa se, da jih bo šlo čez dva tisoč.

Že sedaj lahko trdimo, da bo letošnje srečanje Janeza Pavla II. z mladimi precej različno od tistega, ki ga je imel z mladimi v Denverju in to predvsem zato, ker so Američani izredno medijsko pokrivali srečanje in s svojim znanim pragmatizmom tudi skušali nadeti sicer duhovnemu srečanju tipični ameriški blišč in praznino njihovih slovesnosti. Filipinci na srečanje gledajo drugače, ker si od papeža tudi obetajo veliko. O srečanju bomo še poročali.

-zut-

Dvoje potrebuje naš narod: Boga in rojstvo

Msgr. Franc Vončina ob božičnem koncertu v sv. Justu

Pojte Gospodu, da bo donelo, nam govori bogoslužno besedilo. Gotovo je poseben užitek, ko prisostvuješ koncertu v veličastni in akustični cerkvi. Pesem ima svoj poseben odmev, prevzame te, posebno ko doni iz številnih grl, v tebi vzbudi občutek mogočnosti in slovesnosti. Ta tvoj občutek dopolnjuje umetniško okolje, starodavno svetišče, ki je v pesmi, rod za rod, odmevalo skozi stoletja. Poleg tega je to stolnica, mati vseh cerkva v škofiji, kjer naj vsi njeni otroci občutijo, da je dom vseh.

Smo na božičnem koncertu. V tem času, ki ga vsi globoko doživljamo, se vrstijo kar naprej božični in novoletni koncerti. Mislim, da je to poseben čas, ki nas spominja na toplino domačega doma, družine, ki se ob teh praznikih zbere v domači hiši in doživi posebno vzdušje, ki ga daje topel dom. Kdor je moral po svetu, si želi ob teh praznikih vrnitve k lastnim koreninam, k lastnemu domu, kjer je zagledal luč sveta. To vzdušje občutimo tudi v širši družini, v skupnosti, kjer smo doraščali ali pa tudi v tisti, v kateri sedaj živimo. Čar teh dni nas na poseben način povezuje. Voščimo si vse dobro, sežemo drug drugemu v roko, pozabimo vsaj za nekaj časa na razprtije, ki nas ločujejo.

K temu vzdušju gotovo pripomore pesem, ki ima posebno povezovalno moč. Tako družina zapoje ob skupnem ognjišču, ob skupnih jaslicah, tako pevski zbori uskladijo svoje glasove in nam ponudijo priložnost, da se zamislimo v skrivnost božične noči.

Tu se nam nudi skrivnost Odrješnika. Bog, ki se rodi v mrzli noči, da občutimo toplino domačega doma. On, ki prihaja,

da umrje za nas, da bi mi imeli življenje. Božja ljubezen, ki se razodene v človeku Jezusu, da človek postane član božje družine. Ni namreč Božiča brez Boga, kakor tudi ni življenja brez rojstva. Mislim, da bi se morali ob teh besedah posebno danes vsi mi zamisliti. Dvoje potrebuje danes naš narod: Boga in rojstvo. Če bo to ponovno odkril, boživel in naša božična pesem bo še skozi daljna stoletja odmevala po božjih hramih.

Pa še na nekaj bi hotel spomniti. Večino pesmi, ki jih poslušamo pri božičnih koncertih, uporabljamo pri bogoslužju, pri liturgiji. Pesem ima namreč pri bogoslužju svoj poseben pomen, kar je tedaj molitev, ki se v verzih in ritmih dviga k Neskončnemu kot slava, zahvala, prošnja. To je predvsem liturgična pesem, ki je nastala iz srca, iz notranjega nagiba in verskega doživljanja. Lahko je to starodavna liturgična pesem, lahko je to umetniška pesem, lahko pa je tudi preprosta ljudska pesem. Bogoslužna pesem ni prvotno namenjena koncertu, ni namenjena človeku, ampak Bogu. Zato pri taki pesmi tudi čutiš, če prihaja iz vernega srca. Taka pesem je kot ikona upodobi- tev Neskončnega, znamenje Neskončnega. Kakor ikona je najprej namenjena češčenju Boga samega. Je kot preprost ali pa umetniški kelih, posvečen in namenjen izključno eharistiji. Toda, kakor najdemo razstavljene ikone in kelihe, tako lahko postane tudi verska in liturgična pesem predmet naše pozornosti z umetniškega in izvajalskega vidika. Zato se tudi prirejajo koncerti, kjer nam pevski zbori ponudijo versko pesem kot svojstven umetniški užitek.

15. januar - 2. navadna nedelja

Prvi čudež na svatbi

Silvester Čuk

»Nezaslišano: učitelj vere in življenja po njej, ki se razglašča za božjega Sina, začneja svoje javno delovanje s sumljivim čudežem spremenitve vode v vino, da ohrani veselo razpoloženje pri napol pijanih svatih!«, se pohujšujejo pobožni ljudje, ki mislijo, da ima Bog strašno rad tiste, ki zavračajo vse, kar človeku nudi užitek ali veselje. Tudi okusno hrano in dobro pijačo. Kot da so te stvari iznajdba hudiča, da nas z njim spelje proč od Boga!

Iz evangelija vemo, kako so farizeji, ki so bili o sebi prepričani, da so od vseh ljudi najbolj blizu Bogu, nekoč apostolom izrazili svoje ogorčenje nad Jezusom, ki je z veseljem sprejel vabilo na kosilo ali večerjo. Učenci so mu to najbrž povedali in ob neki priložnosti je Jezus povedal farizejem v obraz: »Ko je prišel Janez Krstnik, ki ni jedel ne pil, ste rekli: 'Hudega duha ima', zdaj pa je prišel Sin človekov, ki je in pije, papravite: 'Požrešnež in pijanec je!'« Lahko smo prepričani, da Jezus pri jedi in pijači nikoli ni

pretiraval; s svojim zgledom pa kaže, kako naj človek božje darove uživa brez greha in v živi hvaležnosti do Boga. Obstajajo nekateri strogi moški in ženski redovi, ki se močno odpovedujejo hrani, pijači in tudi spanju, vendar ne zato, ker bi na vse to gledali z zaničevanjem, ampak zato, da dvigajo svojega duha. Toda še na misel jim ne pride, da bi tak način življenja vsiljevali drugim ljudem, ki živijo sredi sveta, ali da bi jih zaradi tega, ker se vsemu temu ne odpovedujejo, imeli za slabše.

Bog je vesel, ko vidi, da smo sredi njegovih stvari srečni in jih sprejemamo s hvaležnim srcem. Saj smo veseli tudi mi, ko vidimo, da nekdo, ki smo ga obdarili, ta dar z veseljem sprejme in ga uporablja. Tak srečnež je bil sveti Frančišek Asiški, ki je v vsem videl božji prst, bližino Boga. Zato ga imenujemo »vesoljnega brata«, prijatelja vseh bitij v stvarstvu, posebej še človeka. Živo je čutil: vse stvari je Bog ustvaril zato, da bi človeku služile na poti k njemu.

Na svatbi v Kani Galilejski je Jezus spremenil vodo v vino in tako razodel svojo božjo moč. To je njegov najbolj »popularen« čudež. Površni ljudje vidijo v tem samo vino kot pijačo, ki je na svatovščini pač ne sme manjkati. Razlagalci Svetega pisma pa so iskali globlji, duhovni pomen. Znamenita nemška vizionarka Katarina Emmerich (1774-1824), ki je svoja videnja pripovedovala pesniku Clemensu von Brentanu in ta jih je zapisal, je povedala, da je Jezus svatom razložil svoj čudež. Med drugim je dejal, da svet daje najprej močno vino in potem že opite ljudi vara s slabo pijačo. V kraljestvu njegovega Očeta pa ni tako: čista voda se tu spreminja v zlahotno vino, kakor se mora mlačnost spremeniti v dejavno gorečnost. Svatje so ga pozorno poslušali, pravi. Po čudežnem vinu se je spremenilo tudi njihovo mišljenje. Notranje so bili preobraženi in okrepečani.

Kako pa mi doživljamo čudež spremenitve pri vsaki maši - gostiji, na katero smo povabljeni?

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Berlusconi uresničuje načrt lože P2?

Berlusconi in Fini vztrajata pri že znanih stališčih, po katerih bi morali v najkrajšem času, najraje takoj ali pa vsaj spomladi, iti znova na volitve. Nič se ne sprašujeta, ali to koristi državi, pač pa hočeta izkoristiti morda zadnji ugodni trenutek za volilni uspeh, ki naj bi ga desničarji zagotavljalo še kolikor toliko njima naklonjeno javno mnenje. To res še ni razumelo, da Berlusconi ni nikakršen rešitelj države, ampak išče samo svojo korist. Njegova družba Fininvest - če verjamemo, kar pišejo strokovni krogi in česar ni nihče zanikal - stoji na trhljih temeljih: imela naj bi 9 tisoč milijard lir dolgov. Berlusconijevo hlepenje po oblasti pomeni torej golo samoobrambno dejanje, ki je bilo nujno, potem ko je odpadel veliki podpornik Berlusconija in njegovih poslov Craxi. Sicer so to že od davnega znane stvari.

O tem je znani škof msgr. Bettazzi zapisal, da Berlusconi uresničuje načrt takomenovane »demokratskega prepoda«, ki ga je predlagala loža P2 že leta 1976. Loža P2 je načrtovala odpravo strank in nastanek dveh »polov«, ki bi bila organizirana v nekakšnih teritorialnih in sektor-

skih klubih. Načrt je očitno težil po monopolizaciji v informiranju, po kontroli bančnih zavodov, po čisto večinskem volilnem sistemu, po predsedniški republiki, po političnem nadzorstvu nad sodniki. Vse to pa predstavlja jedro Berlusconijevega programa. Loža P2 je bila sicer uradno obsojena, vendar pa je pred 20 leti predstavljala kljub vsemu nekakšno jamstvo pred sovjetsko komunistično nevarnostjo; zato je bila za Zahod sprejemljiva. Danes predstavlja poskus obrambe interesov najbolj ekskluzivnih gospodarskih krogov. Del tega programa je Berlusconi že uresničil. Če mu uspe izsiliti predčasne volitve, bo to spet voda na njegov mlin. Če bo zmagal kljub umiku Severne lige, se mu bodo odprla vrata za popolno uresničitev načrta lože P2. - S

Delavske zadruga pod preizkavo

Vsaka stvar, ki je predolga, človeka utruja in tudi s sodniško raziskavo »čiste roke« je tako. Vsaj tako bi lahko rekli v teh dneh, ko vidimo, kako malo pozornosti posvečajo javna občila sodnim preiskavam t.i. delavskih zadrug (Cooperative operaje, bolj znane kot COOP rosse). Človek ima neprijeten občutek, ko gleda na te stvari, iz več razlogov. Prvič zato, ker je vsedrjavni predsednik delavskih zadrug COOP Giancarlo Pasquini že dobil več sodnih obvestil, a se zanje dobesedno ne zmeni; nasprotno, prav v teh dneh je tožil več časnikov in televizijskih hiš zaradi obrekovanja. Trdi pa tudi, da ne misli odstopiti s predsedniškega mesta Zveze delavskih zadrug v Italiji; in to zato ne, ker da sodniki nimajo nobenih dokazov o podkupovanju in nezakonitem financiranju bivše stranke Komunistične partije Italije in današnje PDS. Istočasno pa Pasquini še dodaja, da je v teh dneh, ko preiskovalni sodnik Carlo Nordio nemoteno nadaljuje s preiskavami po vsej državi in ugotavlja vrsto nepravilnosti v delovanju COOP, prejel izredno veliko solidarnostnih izjav, ki ga utrjujejo v prepričanju, da ima on prav in ne sodniki, ki da so se zarotili proti njemu. Drugič pa ima človek neprijeten občutek zato, ker je podobne scenarije že videl; naj bo eden dovolj za vse: to je Craxi, ki se je v začetku, pred svojim velikim padcem, popolnim polomom svojega političnega ugleda in uničenjem stranke ter končno naravnost sramotnim in poniglivim begom v sedaj zna-

meniti Hamamet, branil na enak, če ne še bolj aroganten način, kot sedaj to počnejo Pasquini in vsi tisti, ki stojijo za njim; med temi ne nazadnje tudi PDS z vso svojo garnituro.

Ne trdimo, da je Pasquini kriv, in tudi tega ne, da so vse zadruga COOP sprijene, ker tega ne moremo reči, vse dokler nam tega sodniki ne dokažejo. Lahko pa upravičeno zahtevamo, da se sodnike pustijo delati v miru tudi v času, ko se dotikajo levice in gospodarsko zelo močnih rdečih zadrug COOP.

In nazadnje še tole: skorajda neverjetno bi bilo, ko bi levica ne počela v preteklosti vsaj nekaj tistega, kar so počeli vsi ostali politiki v Italiji, ko so s krajo in korupcijo pripeljali državo na rob gospodarskega zloma in moralnega propada.

-zt-

Brezposelnost v naši deželi narašča

Po podatkih delavskega urada iz Trsta je odstotek brezposelnosti, ki za celo deželo Furlanijo-Julijsko krajino znaša 7,87%, med pokrajinami takole porazdeljen:

Trst	6,68;
Pordenon	7,35;
Videm	8,34;
Gorica	8,97.

Najvišji odstotek beležijo v Codroipu (13,29), najnižji pa v Sacileju (5,25).

Brezposelnih je v naši deželi več kot 71.000.

Zaprli bodo »park svobode« narkomanov

Da nekaj ni v redu tudi z najbogatejšo državo na svetu Švico, smo že večkrat videli, posebno takrat, ko so uvedli t.i. »kontrolirano delitev droge« vsem zasvojenecem. V bistvu so pred časom izglasovali zakon, po katerem je lahko vsak zasvojenec z mamili dobival od države zastoj dneвно dozo droge. Sedaj pa so se tudi v Švici zavedeli, da tako ne gre več nikamor, ker so videli, da je strpnost nevestna z drogiranimi; vedno večje težave imajo z njimi in, kot vse kaže, bodo tudi ta zakon kmalu ukinili. Poleg tega pa prihaja iz Züricha še ena vest: zaprla bodo park Letten, ki ga pozna cel svet po tem, da se v njem lahko drogirani po ljubi volji in čez dan svobodno drogirajo pred očmi

vseh. Park je bil za »civilno« Švico od vedno prava sramota, saj so morali vsak dan odpeljati iz njega kakega mrtvega; prav zato ga nameravajo zapreti že v mesecu februarju. Sedaj je torej Švica pred dilemo, kaj naj stori s svojimi številnimi narkomani.

Po eni strani so ugotovili, da legalizirana droga ne zmanjšuje porabe in kupovanja drog na črnem trgu, po drugi strani ne vedo, kaj bi z narkomani, ki se jih je nagnetlo v Zürichu ogromno okrog parka Letten.

Samo dokaz več, kako krhke in plitve so vrednote potrošniškega sveta, in še en dokaz, da legalizacija droge ne vodi nikamor, ampak samo še slabša stanje narkomanov!

Papež govoril o Bosni in drugih svetovnih kriznih žariščih

Kot vsako leto je papež Janez Pavel II. tudi letos sprejel vse diplomate, ki so akreditirani v Vatikanu pri sveti stolici. Teh je bilo letos deset več, saj ima Vatikan sedaj redne diplomatske stike s 156 državami. Samo zadnje leto je Vatikan navezal stike z desetimi novimi državami in med temi so tudi Makedonija, Kambodža, Jordanija, Izrael in Južna Afrika. Kako dejaven je papež Janez Pavel II., nam priča že dejstvo, da je imel Vatikan pred 16 leti, ko je papež Wojtyła začel svojo novo papeško službo, diplomatske stike samo s 97 državami. Letos je papež posvetil posebno pozornost Bosni, saj je v svojem nagovoru diplomatskemu zboru dejal dobesedno takole: »Bosna in Hercegovina sta pravi brodolom Evrope. V vojni v Bosni so na eni strani žrtve in na drugi napadalci in Evropa je premalo storila, da bi ustavila to morijo.« Med svojim govorom se je papež dotaknil vseh kriznih žarišč na svetu in končal z besedami: »Še enkrat pravim vsem, posebno mladim, da sta vojna in nasilje res nalezljiva bolezen, a obenem vsem tudi pravim, da je prav tako nalezljiv mir.«

Iskrice

Božični dnevi so mimo. Verni človek jim je dal poseben poudarek. V knjigi življenja so zapisane vse molitve (in sem spadajo božične pesmi, dobra dela, maše, obhajila) in to ostane zapisano. Morda bomo pozabili, Bog pa ne pozabi in nam vse to, preprosto rečeno, šteje... v račun. To je za nas tolažilna misel. Ti dnevi torej niso šli kar tako mimo, pridobili smo si novo duhovno bogastvo, ki ne bo minilo.

S tako zavestjo se verni človek poslavlja od teh svetih dnevov.

Ameriško sodišče je obsodilo na smrt - ponavljam, na smrt! - štiriinštiridesetletnega Jesseja De Wayneja Jacobsa, čeprav so sodniki vedeli, da je nedolžen. Kaj pomaga protestirati, če se bo kaj takega zopet ponovilo?

Na misel mi je prišla ta ugotovitev: tako sramotno človeško početje kliče po drugem, onstranskem življenju, kjer je pravica. Na drugem svetu je Jesseja čakal Bog, ki mu je dal večno življenje.

Zdrava pamet mi narekuje te misli.

Zmago Jelinčič zopet nori. Trdi, da hoče biti Cerkev v Sloveniji največji lastnik, ker hoče vrnitev svojih gozdov (komunistični režim jih je s silo odvzel); dodal je celo, da bo tako postal lastnik teh gozdov Vatikan.

Take budalosti se stalno ponavljajo in zmeraj najdejo koga, ki temu verjame. Cerkev si želi vrnitev tega, kar je bilo njeno, ne zase, ampak da bo lahko dajala tam, kjer je potreba.

V Italiji imamo Panello, ki tudi zavestno laže, le da dosega svoj namen. Preobjestnost in laž sta slaba tovariša, ki se prej ali slej izkažeta za to, kar sta. Tudi pohodi so postali izsiljevanja. Pomembno je, da mu ne sledimo in ne verjamemo.

V Milanu so si delili stolčke Bossijeva liga, Ljudska stranka, ostanek socialistov in Dsl kar po stari navadi. Javno obsojajo tak postopek, pod mizo pa delajo drugače.

Koliko jim potem lahko še zaupamo?

Kaj se dogaja v Palestini, točneje rečeno v Izraelu? Palestinci vlagajo prošnje za izraelsko državljanstvo, ker jim je to v korist. Palestinsko vodstvo pa to obsoja. Človek je povsod enak.

Znani bivši sodnik Di Pietro je dal zaušnico časnikarju. Kaj bi se zgodilo, ko bi dal časnikar zaušnico Di Pietru? Ali bi šel v zapor?

Film Kralj lev je namenjen v glavnem otrokom v redu. Toda združenje staršev je protestiralo. Ne zaradi filma, temveč zaradi tistih reklamnih odlomkov filmov, ki bodo »prihodnjič na tem ekranu«. Ti filmi so namreč polni nasilja in drugega; to otroci gledajo... s svojimi starši.

»Kavkaška Guernica«: tako so nekateri primenovali rušenje in pokol ruske armade v glavnem mestu in vaseh v Čečeniji.

Guernica je znana slika Pabla Pi-

Teden krščanske edinosti (od 18. do 25. januarja 1995)

Lahko bi jo imenovali molitvena osmina za edinost med kristjani, ker gre predvsem za molitvena srečanja.

To je budilka, ki nas hoče vsaj enkrat v letu prebuditi »iz spanja pravičnega«, ko večkrat mislimo, da je v Cerkvi in svetu vse prav, tudi če smo kristjani sperti in ločeni med seboj. Le da ta ločitev traja predolgo: tisoč in več let. In to je največje pohujšanje za celotno človeštvo, ki pričakuje od kristjanov pričevanja sloge in miru.

Sicer ne gre izključno za molitev. Gre za razmišljanje o naši neednosti in o tem, kaj je storiti, da se najde primerna rešitev iz tega brezna nesloge. Tu so potrebni razgovori, srečanja, vsestranski in poglobljen študij o tem vprašanju, ki sega močno v preteklost, se bolj pa v sedanost in bodočnost Cerkve in krščanstva.

Vsako leto ima Teden edinosti svoje geslo, da po njem ves teden molimo, razmišljamo, sklepamo. Letošnje geslo je izraženo z besedami: KOINONIA - OBČESTVO V BOGU, Z BOGOM IN MED NAMI. Grško besedo koinonia, ki je znana iz Svetega pisma nove zaveze, prevajajo z besedo OBČESTVO pa tudi tovaristvo, udeležba, prijateljstvo. Pri tem mislimo predvsem na božje življenje v nas, ki smo ga deležni po Kristusu in v Kristusu, ko smo v milosti božji.

Je pa koinonia tudi občestveno življenje Boga samega v skrivnosti svete Trojice ali treh božjih oseb, Očeta, Sina in sv. Duha, ki so sicer med seboj različne in hkrati tesno povezane v izmenjavi skupnega življenja in dobrot, ki izvirajo iz tega občestva.

Prav ta skrivnost občestva v Bogu pa je najlepše znamenje in ideal občestva med nami kristjani ko se zbiramo v skupnosti. Pa naj se za skupnost imenuje družina, župnija ali katera druga skupnost, ko nas združuje ista vera, pa tudi isti način življenja (zapovedi), se bolj pa zakramenti in predvsem evharistija, ki je središče in vir edinosti med kristjani in Bogom.

Naše cerkveno občestvo ne more biti povsem popolno, dokler ni skupne vere in načina življenja, predvsem pa če ni edinosti v zakramentih in še posebno v evharistiji. Torej v vseh vidikih vere in pričevanja o njej. In tak je naš položaj danes, ko smo kristjani razbiti po različnih cerkvah in verskih skupnostih.

To je tudi naš končni cilj: postati popolno občestvo ob oltarju, ker je naše sedanje občestvo le delno, ker ga moramo še izpopolniti in dovršiti po vzorcu svete Trojice in našega občestva s Kristusom. Temu namenu služi vsako ekumensko prizadevanje. Tudi letošnji Teden krščanske edinosti.

A.K.

cassa iz leta 1937 v spomin na boj v tem mestecu v Biskaji na Španskem.

Pokol in rušenje mest in vasi je torej le... notranja zadeva neke države?

Na deset ljudi danes eden kronično trpi lakoto, trije so podhranjeni, trem primanjkujejo proteine. Ostali trije? Debeli in živčno bolni...

V tem tednu so v Italiji povišali globo. Kdor ne spoštuje rdečega semaforja in se mu zgodi, da ga pri tem zaloti mestni redar, naj ve, da tvega zaradi prekrška globo od 108.000 do 420.000 lir.

Žena - vzgojiteljica za mir

Sveti oče je za letošnji novoletni svetovni dan miru povabil vse žene na svetu, naj bodo vzgojiteljice za mir. Sveti oče trdi: »Resnični mir ni mogoč, če se na vseh ravneh ne dela za priznanje dostojanstva človeške osebe in če se vsakemu človeku ne omogoča, da živi skladno s tem dostojanstvom!«

Vzgajati za mir pomeni odpirati duha in srce za sprejemanje vrednot, ki so temelj miroljubne družbe: resnice, pravičnosti, ljubezni in svobode. Ta vzgojni nacrt zajema vse razsežnosti in celoten tek življenja. Človeka oblikuje tako, da postane odgovoren zase in za druge in se zna pogumno in razumno zavzemati za blagor celega človeka in vseh ljudi. Čas, ki ga posvečamo vzgoji, je najbolje uporabljen čas, saj se tu odloča prihodnost osebe in obnem družine ter celotne družbe.

Zato sveti oče naslavlja novoletno poslanico za dan miru predvsem na žene in jih prosi, naj postanejo z vsem svojim bitjem in delovanjem vzgojiteljice za mir.

Sveti oče pozdravlja vedno večjo navzočnost žene v socialnem, gospodarskem in političnem življenju. Žene imajo vso pravico, da se dejavno vključujejo v vsa področja javnega življenja. Vendar pa javno delovanje ne sme okrnjevati nenadomestljive vloge žene v družini.

Če naj žena vzgaja za mir, mora mir gojiti najprej sama v sebi. Notranji mir raste iz zavesti, da je človek ljubljen od Boga in je pripravljen odgovoriti na to ljubezen.

Stevilne žene pa zaradi družbenih in kulturnih zakoreninjenih navad ne morejo v polnosti dojeti svojega do-

stojanstva. Spet druge so žrtev materialistične in uživaške miselnosti, ki gleda v njih samo sredstvo za užitek. Zato kliče sveti oče: »Žene naj pomagajo ženam!«

VZGOJA ZA MIR V DRUŽINI

Pri vzgoji v družini ima mati prvenstveno vlogo. Vendar otroci potrebujejo ob sebi mater in očeta. Dober odnos med materjo in očetom vpliva na otroka, da bo znal v življenju ceniti mir, ki ga je spoznal in užival v svoji družini. Otroci naravnost vdihavajo vrednote, ki krepijo mir: ljubezen do resnice in pravice, čut za odgovorno svobodo, cenjenje in spoštovanje drugih. Vzgoja za mir se seveda nadaljuje v vseh razvojnih obdobjih in je nadvse pomembna v letih dorasčanja.

Na dlani je, kako hude so posledice, če družina zabrede v krizo. V takih primerih žena skoraj vedno ostane povsem sama. Takrat nujno potrebuje ustrezno pomoč in solidarnost drugih družin. Sveti oče prosi žene, da se v vsakem primeru postavijo na stran življenja. V kršenju pravice do življenja posameznega človeškega bitja je v kalu že navzoče tudi tisto skrajno nasilje, ki ga predstavlja vojna. Nadalje prosi za pomoč trpečim ženam in otrokom.

Sveti oče sklone svoje razmišljanje s prošnjo Mariji: »Prosim najsvetejšo Devico, naj podpira može in žene, ki služijo življenju in s tem gradijo mir. Ob njeni pomoči naj pred vsemi, zlasti tistimi, ki so lačni in žejni pravice, ker živijo v temi in trpljenju, pričujejo za ljubečo navzočnost Boga, ki je Bog miru!«

(Povzel SZ)

Iz zadnje seje SSO Prejeli smo s prošnjo za objavo

Posebno skrb je v razpravi predstavljal problem koordinacije dejavnosti tako v okviru SSO kot tudi glede na skupne ustanove v sodelovanju z drugo krovno organizacijo. Treba bo narediti vse, da bodo te ustanove (Glasbena matica, Slovensko stalno gledališče, SLORI, NŠK) res skupne. Tako mora priti do tega, da bo imela tudi SSO dejansko enakopravno vlogo in besedo pri vodenju in upravljanju teh ustanov, sicer to ne more veljati za skupne, saj se še danes pozna dolgoletna praksa enostranske režije, izhajajoče iz idejno-politične delitve in usmeritve politike takratne matične države do Slovencev v zamejstvu.

Svet slovenskih organizacij ob prehodu v novo leto želi in upa, da bo prišlo končno do rešitve glavnih vprašanj slovenske manjšine v Italiji, zlasti do pravične zakonske zaščite. Želi tudi, da bi znotraj manjšine prevladala politična modrost in bi se proces poenotenja in skupnega zastopstva Slovencev dejansko uresničil.

V sredo, 4. januarja, so se v Čedadu srečali predstavniki Sveta slovenskih organizacij in Zveze izseljencev iz Beneške Slovenije.

Poleg osrednje organizacije ima v Čedadu sedež tudi kulturno društvo Studenti, ki izdaja bogato istoimensko revijo. Beneško kulturno društvo pa izdaja tudi razne druge publikacije in knjige. Naj omenimo lepo knjigo Micheline Blasutig »Ne samuo spomini - Non solo ricordi«. Prav tako je zanimiva jezična revija Forum della Slavia - Naš glas z aktualnimi prispevki.

Pred prazniki je bilo razgibano tudi v Kanalski dolini. V Naborjetu je župnik Mario Garjup izdal knjigo o problemih Slovencev oz. optantov v Kanalski dolini med drugo svetovno vojno.

Ob 50-letnici smrti dveh zaslužnih mož (1.del)

Pri proslavi ob 70-letnici GMD v petek, 9. decembra, so nam v prostori Zavoda sv. Družine govorniki prikazali njeno delovanje in delovanje mnogih sotrudnikov, ki so v težkih časih zgodovine primorskih Slovencev skušali ohraniti pri življenju to hvalevredno in koristno ustanovo. Moje misli so se takrat vrnile v leto 1944, ko smo prav zadnje dni meseca decembra pred petdesetimi leti izgubili Goričani dva zaslužna moža in sotrudnika pri GMD, ki sta že prva leta ustanovitve pomagala graditi to stavbo. To sta bila dr. Janko Kralj in prof. Jožko Bratuž. V njuno družbo sem prišel že leta 1930, ko sem iz Gorice prejel povabilo, da bi prevzel mesto prefekta v Alojzijevišču. To je bila zame velika sprememba, ki mi je odprla globlji pogled na naše tedanje razmere; na to skupno delovanje ohranjam nepozabne spomine.

Dr. Janko Kralj je bil znana politična osebnost na Primorskem. Rodil se je v Zaloščah pri Dornbergu 18. avgusta 1898. Po končani osnovni šoli v rojstni vasi je nadaljeval študije v Gorici. Posvetil se je

Dr. Janko Kralj

Bralci pišejo

Listanje po Racetovi knjigi

Knjiga gospoda Borisa Raceta *Razlogi za vztrajanje* bo gotovo ostala kot dokument in priča naše prisotnosti na tem prostoru, našega dela in napak, ki smo jih storili v bližnji preteklosti.

Razlogi za vztrajanje v čem? V delu za uveljavljanje manjšinskih pravic, v širjenju in krepitevi narodne zavesti ali v zmotah in napakah, ki jih g. Race omenja kar precej? Ali v tistem sprejemanju tega, kar določijo politične stranke, tudi če je določeno v škodo slovenske manjšine? Upam, da ne. Prav zdaj, ko stranke izgubljajo moč in veljavo, ima SKGZ priložnost, da se te politične odvisnosti znebi.

Prav je, da so te napake omenjene v knjigi, da bo jasno tudi mlajšim rodovom, kdo je bil in kdo ni bil že takrat za enotno nastopanje slovenske manjšine. Da ne bi mi vsi, posebno pa naši odgovorni - nekateri od le-teh so tudi plačani - še danes o takih stvareh kaj razmišljali, napisali, potem pa pustili v predalu celih dvajset let.

Nihče, ki je na tako odgovornem položaju, kot je bil g. Race, si ne sme in ne more tega dovoliti. Dolžnost teh ljudi je, da zaključke svojih razmišljanj javno povedo takoj in da jih skušajo uveljaviti ne glede na to - kot pravi g. Brezigar v recenziji knjige -, če je to oportuno ali ne.

Zanimivo je, da se ta stalnica oportunistične vleče prav do današnjih dni. Prav v tem letu smo imeli marsikje priložnost

odvetniškemu poklicu in študiral v Gradcu, Zagrebu, Ljubljani in končal v Padovi. Odvetniškega poklica ni nikoli izvrševal. Že kot dijak je imel poseben čut za socialna vprašanja tudi zato, ker je izhajal iz revne družine. Ko je prišel v Gorico, se je takoj posvetil javnemu delu. Bil je dober organizator mladine in časnikar. Že v Ljubljani je bil zaposlen pri Slovencev. V Gorici je skupno s Kemperletom urejal Goriško stražo, v kateri so izhajali njegovi članki. V mesečniku Naš čolnič je pisal članke z vzgojno in socialno tematiko.

Zvesto je skrbel za vzgojo mladine. V članku V novo leto je nazival nekaj misli o poti, po kateri naj hodijo krščanska prosvetna društva na Primorskem. V istem času je napisal knjigo Boji malega naroda, v kateri popisuje trpljenje irskega naroda za dosego neodvisnosti. S tem delom, ki je bilo kasneje zaplenjeno, je hotel pokazati na razmere našega slovenskega naroda, ki so ga fašistične oblasti zatirale.

Mnogo je delal pri GMD; skrbel je za pripravo programov za publikacijo knjig. Kot dober organizator je znal navezovati stike s kulturnimi delavci in pridobiti družbi dobre in priznane pisatelje ter takratne zastopnike slovenske likovne umetnosti. Za vse to je skrbel Janko Kralj. Temu v potrdilo so v arhivu Mohorjeve družbe še ohranjena njegova pisma nekaterim slikarjem. Kralj je pisal tudi v Jadranski almanah, v katerem je izdal članek Kultura in civilizacija. V letniku 1924, ki ga je on sam uredil, je izšel njegov članek Sončnemu domu. Leta 1926 je pripravil za GMD prvi del Socialne čitanke; gre za zbornik člankov o naravnih pravicah in socialnem nauku Cerkve. Vsi njegovi članki so pisani na vsem dojemljiv način. (se nadaljuje v prihodnji številki)

Maks Komac

PRAVILA JAVNE ZDRAVSTVENE OSKRBE ZA LETO 1995

UPRAVIČENCI	ZDRAVILA			SPECIALISTIČNI PREGLEDI
	pas A	pas B	pas C	
Otroci do 6. leta, starejši nad 65. letom, katerih dohodki v letu 1994 niso presegli vsote 70 milijonov lir	redni ticket na recept (1)	redni ticket na recept (1)	celotni strošek za zdravila	redni ticket 6.000 lir
Zavarovanci med 6. in 65. letom	redni ticket na recept (1)	50% stroška	celotni strošek	proti plačilu do 70.000 lir
Oproščenci zaradi patologije, vojni in delovni invalidi od 6. do 8. kategorije, delovni invalidi z manj kot 2/3 nesposobnostjo, koristniki zaradi poškodbe na delu ali poklicne bolezni	redni ticket (1) (2)	redni ticket (1) za patologijo ali nesposobnost (3); 50% stroška za ostala zdravila	celotni strošek	6.000 lir za patologijo ali nesposobnost (2); do 70.000 za druge
Vojni invalidi, kat. 1-5 delovni invalidi, 1. kat. 100-odstotni civilni invalidi, invalidi s pravico do pomoči	brezplačno	brezplačno	celotni strošek	brezplačno
Invalidi nižje stopnje	redni ticket (1)	redni ticket (1)	celotni strošek	6.000 lir na recept
Koristniki socialne pokojnine, bolniki z neozdravljivo boleznijo, pacienti, ki čakajo na presaditev organov, koristniki minimalne pokojnine nad 60. letom in brezposelni (če je druž. dohodek nižji od 16 milijonov, z zakoncem nižji od 22, z dodatnim 1 milijonom za vsakega vzdrževanega otroka)	redni ticket (1)	redni ticket (1)	celotni strošek	6.000 lir na recept

1) 3.000 lir za zdravilo; 6.000 lir za 2 ali več zdravil;

2) razen vojnih invalidov.

Da se upravičenec izogne plačilu samoprispevka, po novem zadostuje, da napiše na hrbtno stran recepta samoizjavo (»Izjavljam, da ima naslovnik tega recepta pravico do oprostitve ticketa na osnovi finančnega zakona za leto 1995«) z lastnoročnim podpisom. Za recepte ni potrebna samoizjava, ampak le lastnoročni podpis.

(pripravil DH)

Aleksander Furlan

»Moja poezija je iskanje poštenega sveta«

Pogovor s pesnikom Jurijem Paljkom (1. del)

poezije so razčiščena jedra preiskrenih besed, »kristalčki umetniške stvaritve«. Živeti ob njem je priložnost za dragoceno človeško bližino, da tudi kože ni več med nama.

Še preden sem Paljka karkoli vprašal...

Zelo mi je težko govoriti o poeziji predvsem zato, ker je to moja poezija. Najhuje pa bi bilo, ko bi si kdo pričakoval, da bi svojo poezijo razlagal. Težko je o njej že govoriti; če jo še razlagaš, ji ukradeš čar, njen glas. V poeziji prej kot v prozi, predvsem skušam - stilno gledano - napisati čim bolj preproste besede, da uporabim čim manj pridevnikov: napraviti iz besede skelet, spraviti besedo na kost, zato da na nji, takem okostnjaku, vidi bralec tudi svoje življenje. Nihče ne piše sam zase, pisati za svoj predal človeka boli, da trpi.

Iz kakšnega sveta izhajaš, kako te je poezija srečala?

Rodil sem se na mali kmetiji na Vipavskem. Z doma sem šel pri petnajstih letih, najprej v malo semenišče v Vipavo, potem k vojakom in tako naprej, da sem se od 17. leta sam preživljal. Prišel sem študirat v Trst. Za vzdrževanje sem bil turistični vodič, delal sem na Petrolu, prodajal dela slikarjev in spet tako naprej. In sem se srečeval z zamejci.

Zelo zgodaj sem začel pisati: v osnovni šoli v Dobravljah za šolski časopis Čaven, potem sem bil v malem semenišču, v dobi srednje šole, urednik Isker in sem v njih objavljati poezije pa tudi črtice in novele. Že dvanajst let živim samo od pisanja. V tej deželi ob meji sem že pisal za vse publikacije razen za beneške, ker mislim, da bi morali vsi piščoči Slovenci

pri to osebno besedo na dan, pisati najprej o skupni pripadnosti narodu, šele potem o razlikah. To poudari! Vedno pišem samo v slovenščini; popolnoma tuje je zame pisati v drugem jeziku, v italijanščini, in sploh ne razumem teh, ki trdijo, da lahko pišejo enakovredno v obeh jezikih. Kako je slovenski jezik izredno lep, plastičen, bogat! V slovenščini se da vse povedati in še več, kot smo sami sposobni izraziti!

Rad imam svoj jezik in doma učim punčki in ženo vipavskega narečja. Jezik je živ, njegova prva stopnja je narečje, v njem spoznaš korenine. Jezik na višji stopnji, knjižnega, so pa ustvarili slovenski velikani. Dovolj mi učen citat. Wittgenstein je napisal: »Tvojsvet je tako velik, kakor je veliko poznanje tvojega jezika.«

Univerza mi je bilo semenišče, kraj imenitnih profesorjev, življenjskih usmerjevalcev: Otmar Črnilogar, klasični filolog in učitelj starih jezikov, slavist Anton Požar, profesor Janez Zupet, Franc Pivk in še drugi. Oni so me speljali v svet knjige, čeprav so bile že na kmetiji, na vipavskem domu, zmeraj na mizi knjige, oče jih je kupal: prva izdaja Gregorčiča, stare mohorjevke, sveta pisma iz prejšnjega stoletja. Ko spoznaš svet knjige, ni več poti nazaj, si knjigi zapisan. Človek, ki me je najbolj »zastrupjal« s knjigami, je bil veliki duhovnik in ljubitelj knjige Ludvik Rusjan, daroval mi je nešteto knjig. To so moji temelji.

Nisem sin mesta, čeprav živim na asfaltu. Preteklo je že toliko časa, da nazaj ne morem. To je razkol, ki boli. Manjkajo mi zrak, polje, gozd, zemlja in nebo.

(pogovarjal se je I. Devetak)

(dalje v prihodnji številki)

Obnovljen križev pot iz cerkve v Gradnem, delo slikarja Zorana Mušiča

VI. postaja: Veronika poda Jezusu potni prt

V Hiši umetnikov, ki jo je na Humu v Goriških Brdih odprl slikar in fotograf Marjan Bažato, je na ogled obnovljeni križev pot iz zupne cerkve v

Gradnem. Gre za delo, ki ga je leta 1924 ustvaril slikar Zoran Mušič, ki je bil tedaj na začetku kariere, sedaj pa je med največjimi likovnimi umetniki v Evropi.

Križev pot, ki je bil v nevarnosti, da zaradi zoba časa in vlage propade, je obnovila restavratorica Mira Ličen-Krmpotič iz Pirana. Obnova je stala okrog milijon tolarjev, ki sta jih skupaj prispevala omenjena Hiša umetnikov (iz izkupička od prodaje posameznih likovnih del) in novogoriška enota slovenske Zavarovalnice Triglav.

Razstava križevnega pota iz Gradnega bo v Hiši umetnikov odprta do nedelje, 22. januarja, potem pa ga bodo spet preselili na njegovo mesto v cerkev svetega Jurija v Gradno. Obnovljene umetnine se je slikar Zoran Mušič zelo razveselil ter je dejal, da bo kmalu prišel na obisk v Goriška Brda, kjer bo napravil nekaj slik. M.

Pomembni priznanji našima zaslužnima kulturnima delavkama

V ponedeljek, 9. t.m., je bilo v Peterlinovi dvorani Društva slovenskih izobražencev v Trstu vzdušje posebno slovesno. Dve naši zaslužni kulturni delavki, Marta Požar in Lučka Susič, sta iz rok predstavnikov Zveze kulturnih organizacij Slovenije prejeli lepi in pomembni priznanji: Marta Požar je namreč prejela Maroltovo listino za svoja dolgoletna prizadevanja za ohranitev slovenskega ljudskega izročila pri Sv. Ivanu, Lučka Susič pa Linhartovo listino za svoje delovanje na področju ljubiteljske gledališke dejavnosti.

Marta Požar je pri Sv. Ivanu znana in priljubljena kulturna in prosvetna delavka, zlasti v okviru tamkajšnjega Marijinega doma. Predvsem so ji pri srcu stari svetoivanski ljudski običaji, ljudsko izročilo, za katerega se vrsto let trudi, da bi ne dokončno zašlo v pozabo, z njim pa tudi slovenska prisotnost v tem nekdanj popolnoma slovenskem tržaškem predmestju. Posebno pozornost posveča Marta Požar svetoivanski ljudski - noši, katere rabo stalno priporoča. Za svoje delo je Požarjeva prejela iz rok predstavnice ZKOS Mete Benčina Moraltovo listino.

Vlado Ravnikar je prav tako v

imenu ZKOS izročil Linhartovo listino (to listino je pred kratkim prejel tudi openski režiser Drago Gorup) Lučki Susič, ki je - kot je pisano v utemeljitvi - veselje do pisanja in igranja prejela že v družinskem krogu. Nastopala je v okviru Radijskega odra ter se priljubila kot mentorica, avtorica tekstov in režiserka v okviru slovenske šole ter igralske skupine »Tamara Petaros« z Opčin in gledališkega krožka Slovenskega kulturnega kluba. Pisala je tudi za Radio Trst A. Njene igre odlikuje posebnost, da na svet gleda skozi otroške oči, zato sta v njih prisotna živa fantazija in smisel za humor.

Spored, ki ga je povezovala članica gledališkega krožka SSK Sara Baldé, je obsegal tudi recitacijo nekaterih odlomkov iz dela Zore Tavčar »Svetoivanski Božič«, ki pripoveduje o starih običajih pri Sv. Ivanu v adventnem in božičnem času in ki jo je podala Matejka Maver. Lučko Susič pa so počastili kar člani skupine »Tamara Petaros« in gledališkega krožka SSK z uprizoritvijo odlomkov iz letošnje Miklavževe igrice in znane »Igre zamenjav«, s katero so igralci SSK nastopili v raznih krajih v zamejstvu in matici, konec meseca pa bodo gostovali v Rimu.

Ivan Žerjal

Knjižna zbirka Mohorjeve družbe iz Celja za leto 1995

Tudi letos je celjska Mohorjeva družba izdala svojo redno knjižno zbirko, ki je namenjena najširšemu krogu slovenskih bralcev. Pri celjski Mohorjevi družbi že vrsto let izdajajo poljudne knjige, ki se še najbolj približajo slovenskemu preprostem bralcu in s tem Mohorjeva družba v bistvu nadaljuje svoje poslanstvo, ki je v tem, da mora knjigo ponesti v kar največ slovenskih domov. Zato ne preseneča dejstvo, da so v letošnji zbirko uvrstili enega najbolj prodanih in branih slovenskih pisateljev, Ivana Sivca, in njegovo avtobiografsko zbirko črtic-spominov-doživetij z naslovom Kruh ponoči spi. Knjiga je tudi bogato fotografsko opremljena in se bere zelo lahko. Čeprav se večina slovenskih literarnih kritikov zmrduje ob Sivčevem pisanju, lahko rečemo, da piscu delajo veliko krivico; knjiga v letošnji zbirki to tudi potrjuje.

Jelka Serbec je prispevala izredno zanimivo knjigo z naslovom Končno je bil čas. Po poklicu je učiteljica in prav o tem knjiga govori; brati bi jo morali tako učenci kot učitelji; knjiko bogatijo lepe slikovne priloge.

Osip Šest je napisal knjigo Kar po domače, dopolnil in priredil pa jo je Simon Preprost. To je zares imenitna

knjiga o tem, kako se mora olikani človek vesti v družbi: lepo in mestoma šaljivo ilustrirani bonton, ki ne bi smel manjkati v nobeni družini.

Dr. Jože Ramovš je v redno zbirko celjske Mohorjeve prispeval drugi del knjige z naslovom Sto domačih zdravil za dušo in telo. Ža naslov nam pove, da ne gre za neki vsakdanji zdravstveni priročnik, ampak za tehtnejšo knjigo, ki je namenjena tudi duševnemu zdravju.

Knjiga Mrzle peči je zbirka zgodb, črtic, spominov in še česa Irme Ožbalt, ki je svojo mladost preživela ob reki Krki. Prav o ljudeh in krajih ob tej lepi slovenski reki govorijo njeni lepi zapisi.

Zbirko celjske Mohorjeve družbe dopolnjuje izredno oblikovan in bogato ilustriran Mohorjev koledar, ki je tako pester, da bo v njem vsakdo našel nekaj zase.

Čisto na kratko: celjske mohorjevke za letošnje leto so zelo prijetne, izredno lepo in preprosto oblikovane, njihova največja odlika pa je dostopnost vsakemu slovenskemu bralcu. Kot odprta in bogata hiša so, v kateri lahko vsakdo najde nekaj zase in to zastoj domov odnese.

-jupa-

Nova knjiga Mohorjeve družbe iz Gorice

Pri Goriški Mohorjevi družbi so tik pred koncem lanskega leta izdali zelo lepo knjigo o slikarju in duhovniku-salezijancu Viktorju Godniču.

Ena izmed objavljenih slik: Križani Kristus na televizijskih antenah

Bogato knjigo je avtor opremil s svoji-

mi barvnimi reprodukcijami slik, ki jih je narisal zadnja leta, potem ko je krajinarstvo in golo ribso zamenjal s simboličnim svetom slikarstva in novo metafiziko; lahko bi celo rekli, da gre pri slikarju Godniču za konceptualni simbolizem, v katerem ima evangelijsko sporočilo glavno besedo. V predgovoru knjige vzemo, da se je slikar in salezijanec rodil leta 1920 v Nabrežini, v skromni družini, ki je morala v izgnanstvo; pod fasizmom je trpela kot vse ostale zavedne slovenske družine in zato je moral Viktor Godnič kmalu oditi delat. Bil pa je izvrsten nogometaš in je profesionalno igral tako za Triestino kot na Siciliji in med drugo vojno v Genovi za klub Genoa. Trpljenje in vojna sta ga silila k razmišljanju, spoznal je nekega bivšega salezijanca in se odločil za

duhovniški poklic. Pri 35-letih je pel novo mašo v rodni Nabrežini in kmalu zatem opravil potrebne izpite za poučevanje telesne vzgoje. Od tedaj pa je risal in slikal, se zato odločil za študij slikarstva in tako poučeval na šolah risanje. Bil je krajinar do pred nekaj leti, ko zasledimo v njegovem slikarstvu velik preobrat; Godnič se je nato odločil za simbolizem in temeljne verske tematike. Svoje izkustvo vere slika na platna in knjiga je posvečena prav temu delu njegovega slikarskega opusa. Velika, izredno lepa barvna reprodukcija njegovih del ima zraven še tekst, v katerem slikar govori o veri in verskih resnicah. Dr. Kazimir Humar pa je v knjigi prispeval še intervju z avtorjem, ki osvetljuje nastanek in pomen Godničevega slikanja.

-jupa-

30 let delovanja dramske skupine Štandrež

Pogovor z Božidarjem Tabajem

Prosvetno društvo Štandrež iz znane goriške vasi letos praznuje veliko lepih obletnic, gotovo pa je najpomembnejša 30-letnica obstoja in delovanja dramske skupine v društvu. Prav zato so se pri društvu odločili, da bodo jubilej primerno proslavili. Tako je bilo že včeraj v Štandrežu v župnijski dvorani Antona Gregorčiča, ki je sicer osrednji kraj, okrog katerega se člani društva Štandrež zbirajo, slovesno odprtje dokumentarne razstave o delovanju dramske skupine in Prosvetnega društva Štandrež s predstavitvijo publikacije, ki nosi naslov 30 let dramske dejavnosti 1965-1995. Že to soboto pa bodo člani dramskega odseka društva Štandrež uprizorili; krstno izvedbo igre Janeza Povšeta z naslovom Kandidiraj, le kandidiraj!

Igra se bo začela v domu Antona Gregorčiča ob 20.30, v nedeljo pa jo bodo ponovili za vse tiste, ki si je v soboto ne bodo mogli ogledati. V nedeljo, 22. januarja, bodo v Štandrežu ob 10.30 darovali sveto mašo za pokojne člane dramske skupine in ob 17. uri imeli slovesno proslavo 30-letnice dramske dejavnosti. V torek, 24. januarja, bodo slovesnosti sklenili ob 20. uri v domu Antona Gregorčiča z okroglo mizo o ljubiteljskem gledališču, kamor vsekakor spada tudi njihova dramska skupina.

Trideset let delovanja je dolga doba. Zato sem povabil v prostore našega uredništva enega najbolj dejavnih članov dramske skupine iz Štandreža in obenem enega glavnih igralcev skorajda vseh uprizorjenih iger v Štandrežu, Božidarja Tabaja.

S širokim nasmehom in naravnim darom za humor je začel tako: »Ja, res je, 30 let je dolga doba in v tem času se je veliko spremenilo. Sam sicer nisem bil pri dramski skupini od začetka, ker so mi vsi pravili, da nisem za na oder! Potem pa si je leta 1968 eden od igralcev zlomil nogo in sem jaz vskočil namesto njega. Tako se je začelo. Začel sem torej tri leta po tem, ko je gospod župnik Jože Žorž v Štandrežu zgradil dvorano in začel z dramsko skupino; on je bil tudi prvi režiser in velik ljubitelj gledališča, velik kulturni buditelj. Naj tudi povem, da še sedaj v dramskem odseku društva delujejo nekateri ustanovni člani, ljudje, ki delajo pri dramski skupini že od samega začetka; prav je, da jih tudi naštejemo: Majda Zavadlav, Damjan Paulin, Jordan Mučič, Marko Brajnik, Marjan Breščak. Tri

leta kasneje sem prišel še jaz.«

Ko ga vprašam, če ve, koliko iger so pri društvu do sedaj že igrali, se na široko nasmehne in reče: »Veš, da bi moral dobro pomisliti! Zase vem, da sem igral najmanj 28 celovečernih iger in vsaj 18 krajših. Pri društvu pa smo do sedaj gotovo naštudirali najmanj šestdeset iger, saj vsako leto pripravimo vsaj dve, eno celovečerno in drugo krajšo; običajno so krajše igre satirični prizori in komedije z malo igralci, tako da lahko gostujemo povsod, bodisi v gostilnah kot na prostem in v manjših prostorih. Tu moram poudariti, da delamo vse prostovoljno in ljubiteljsko; dvakrat na teden imamo vaje in seveda mora čutiti človek veselje za odrske deske. A, ja, pozabil sem ti še povedati, da smo sodelovali na številnih Prešernovih proslavah, na vseh miklavževanjih in raznih drugih prireditvah; tudi to je delo dramske skupine.«

Vprašam ga, kaj najraje igrajo, in mu rečem, da je prav dober igralec s pravim obrazom za komedije. Zasmehuje se: »Ja, zanimivo, da mi to rečeš, ko pa so mi do 22. leta govorili, da nisem za na oder! Šalo na stran! Veliko smo igrali slovenske avtorje, Linhart in druge, največ pa seveda komedij, od Goldonijevih do Nušičevih tekstov, Feydeauja, Molliera in tako naprej. Pomisli, da se je v Štandrežu v dramskem odseku zvrstilo nad 130 ljudi, ki so igrali ali bili kako drugače zaposleni z dramskimi igrami! Poleg gospoda Žorža so pri nas režirali še Aleksij Pregarc, Mira Štrukelj, krajše tekste pa smo sestavljali in pisali tudi sami, posebno Ivanka in Majda Zavadlav, ki sta domačinki.«

Vprašam ga še po željah za naprej. Božo razširi roke, globoko vdihne in reče resno: »Veš kaj, z mladimi je križ, ker jih večina študira in zato ne utegne obiskovati

Asquinijev dekret le strankarska propaganda?

Prvi teden novega leta je v goriški politični prostor po novoletnih praznovanjih in praznikih prinesel nadaljnjo obravnavo odprtih vprašanj. Po pomembnosti je gotovo na prvem mestu vladni dekret, ki dejansko odpravlja bencinske bone za Goriško. Slednji uvaja nekakšno privilegirano območje, ki zajema celo Furlanijo-Julijsko krajino, v kateri naj bi se bencin prodajal po znižani ceni. Dežela naj bi bila razdeljena na tri pasove, v katerih bi bile posebne cene za bencin. V prvem pasu, v katerega naj bi spadala Gorica, naj bi liter bencina stal okrog 950 lir (z boni stane sedaj okoli 700 lir liter). Cena pa bi bila postopoma višja v pasu, ki zadeva Videm, in v tistem, ki zadeva Pordenon. Glavni pobudnik tega dekreta je podtajnik pri ministrstvu za finance in ligin parlamentarec Roberto Asquini.

Ta novi zakon je razdelil naše mesto na dva tabora. Na eni stra-

ni je večinska skupina, ki mu nasprotuje, ker nalaga Goriški največje breme. Na drugi pa so v glavnem prodajalci bencina, ki bi na tak način, vsaj po predvidevanjih, znatno povečali tržišče. Toda kateri so glavni vzroki, ki so privedli do vladnega zakonskega dekreta? Sam podtajnik Asquini je takoj na začetku povedal, da bo tak zakon preprečil izliv italijanskega kapitala izven meja, sklicujoč se na pogosto tankanje bencina italijanskih avtomobilistov v Sloveniji zaradi ugodnejše cene. Iste razloge je podtajnik Asquini zagovarjal v ponedeljek, 9. januarja, ko je v goriški trgovinski zbornici branil dekret pred ostrim protestom goriških občinskih upraviteljev in ekonomskih operaterjev. Ti so trdno zagovarjali možnost, da bo tak zakon zadal Goriški težak gospodarski udarec. Isto bi lahko namreč rekla Slovenija glede številnih kupcev, ki prihajajo v Gorico po nakupih.

Ali ni to obojestransko izmenjavanje kapitala nekaj popolnoma normalnega na obmejnih področjih? In še se lahko vprašamo, kaj se bo zgodilo, če se bo tudi Slovenija začela obnašati na tak način?

Na drugi strani se lahko vprašamo, ali bo tak poseg res obrodil ekonomski uspeh. Na Goriškem se bo cena življenja zvišala, kar bo našo ekonomijo še bolj obubožalo in izpostavilo morebitnim gospodarskim reakcijam Slovenije. Torej le navidezen uspeh, ki daje slutiti, da je zakon predvsem politična oz. strankarska propaganda za bližajoče se volitve, ki ne upoštevajo dejstva, da je na mejnih področjih potrebno upoštevati dvostranske interese. Napredek je namreč zagotovljen ob zdravi izmenjavi vrednot in bogastva, kapitala in ekonomskih uslug.

Julijan Čaudek

Goriška občinska uprava v novo leto

Ob koncu leta je občinski svet sprejel proračun za leto 1995. Debata o tem problemu je trajala tri dni in je prikazala celo vrsto problemov, ki jih zlasti po mnenju opozicije prinašajo izbire sedanje uprave. Gre zlasti za podpiranje nekaterih predlogov, kot sta šola za finančne stražnike na letališču, ki jo nova uprava jasno zagovarja, ali pajez na Soči, o katerem se jasno ne izreče. Na splošno velja ugotovitev, da gre nova uprava počasi po poti privatizacije nekaterih uslug ter da so napovedane spremembe zelo počasne. Med pozitivnimi postavkami proračuna je vsekakor večja vsota, namenjena nadaljnji posodobitvi upepeljevalnika v Sovodnjah, zlasti glede stalnega merjenja kвалitete plinov, ki prihajajo iz dimnika. Ob zahtevi svetovalca Špacapana, da se nakaže v proračunu tudi finansiranje, ki je namenjeno za popravilo šole Trinko, ugotovljamo, da do tega sicer ni prišlo; vendar se je odgovorni odbornik obvezal, da bodo ta dela gotovo opravljena. Med ostalimi obveznostmi, ki jih je sprejela uprava, naj omenimo potrditev del za greznično omrežje v Pevmi s podaljškom proti Štmavru in za razširitev pokopališč v Pevmi, Podgori in Štandrežu. Proračun je bil

odobren z nasprotnimi glasovi opozicije.

Sprejeta je bila tudi enotna resolucija za to, da bi goriška bolnišnica ne izgubila specialističnih služb, kar je zlasti nevarno, če bi prodl predlog, da bi jo prenesli v sedanjo bolnišnico Usmiljenih bratov, ta predlog je zagovarjal predvsem senator Romoli, ne da bi se zavedal, da bi s tako rešitvijo goriška bolnišnica imela manj postelj kot tržiška; vsekakor je dokončno zamrla ideja o eni sami veliki bolnišnici za celo pokrajino. Najbolj verjetna se zdi možnost, da bi prišlo do zgraditve novega objekta za razne uslugе in do temeljite prenovitve obstoječe strukture; specialistične oddelke pa si bosta delili goriška in tržiška bolnišnica.

Župan je sprejel predlog, da bi mrežo na meji pred svetogorsko

železniško postajo enostavno nadomestili s črto. Predlog so ponudile v javno razpravo tri revije: Isonzo-Soča iz Gorice, Oko iz Nove Gorice ter študentsko glasilo Zuf de Žur, ki izhaja sicer v Gorici, vendar združuje dijake obeh mest. Gre vsekakor za velik napredek v primeru z znanim predlogom novofašistov, ki so s svojim državnim tajnikom Finijem na čelu pred leti s krampi hoteli razbiti sedanjo mrežo. Pozitivno so se o predlogu izrekli razni upravitelji ter tudi goriški nadškof, čeprav je jasno, da ideja ni takoj izvedljiva. Vsekakor beležimo ta dogodek kot nov dokaz, da je želja večine Goričanov ta, da se odnosi ob meji izboljšujejo, ne pa, da pride do zaostritev, ki bi jih radi sprožili nekateri elementi na obeh straneh meje.

B.Š.

Vrh

Člani mladinskega pevskega zborra Vrh sv. Mihaela so v sredo, 4. januarja, s pesmijo razveselili svoje domove, hiše ostarelih in bolnih oseb. Mladi pevci so ob jaslicah zapeli božične pesmi, podali voščila in tako prinesli otroško razposajenost, radost in veselje v domače hiše. Domačini so bili navdušeni nad prihodom in lepo pesmijo vrhovskih

otrok ter tako izrazili željo, da bi se ta običaj ohranil tudi v bodoče.

Na praznik sv. treh kraljev pa sta vrhovski cerkveni svet in mladinski zbor priredila lepo božičnico z obdarovanjem otrok. Prisotni so z zanimanjem sledili izvajanju mladih: »pastirjev«, ki so nestrpnost pričakovali božji prihod in ob tem velikem dogodku obljubljali najrazličnejše darove.

Vljudno Vas vabimo v galerijo naše knjigarne na odprtje fotografske razstave

Paula D. Redferna

v petek, 20. januarja 1995, ob 18 uri.

Govorili bodo Fabio Smotlak, Luciano Berini in Sergij Cesar.

KATOLIŠKA KNJIGARNA

Petrolifera Goriziana

GORICA - Ulica Trivigiano 41 - Tel. (0481) 20671

- ♦ plinsko olje za ogrevanje
- ♦ maziva
- ♦ pogonska goriva
- ♦ avtoprevozi s cisterno

... telefonirajte nam, da bo zima topla, pri nas sta prijaznost in resnost Vam na razpolago

Jurij Paljk

14 Slovencev iz Trsta na taizéjskem srečanju v Parizu

Lansko leto se je pet deklet iz Trsta odločilo, da se priključijo skupinam iz Slovenije, ki vsako leto romajo na novoletna taizéjska srečanja. Tržaške udeleženke so se vrnil domov polne močnih vtisov in so za tako obliko praznovanja novega leta navdušile še nekatere svoje sovrstnike. Tako se je skupina letošnjih udeležencev iz zamejstva skoraj potrojila.

Na letošnjem srečanju, ki je bilo v Parizu, se je zbralo 100.000 mladih. Iz Slovenije je v Pariz odpotovalo 65 avtobusov, to pomeni 3.300 mladih. Srečanje je trajalo od 27. decembra do 1. januarja.

Ob prihodu v francosko prestolnico je vsaka manjša skupina mladih dobila namestitev v eni izmed župnij v mestu ali okolici. Tržičani smo bili tako razdeljeni v dve župniji, v Boulogne in v Chelles, ki je prijazno naselje v predmestju Pariza. Tam so nas domačini najprej pogostili s prigrizkom ter nas razvrstili v družine ali skupna bivališča (sole in telovadnice).

Dan v Parizu je potekal po ustaljenem programu. Jutro smo preživeli v župnijah, kjer je bila najprej krajša molitev in meditacija, potem pa smo se razdelili v

skupinice. V okviru teh smo prisostvovali zanimivim pričevanjem ljudi, ki se profesionalno ali prostovoljno ukvarjajo na socialnem in vzgojnem področju: tako z brezdomci, alkoholiki, bivšimi kriminalci, z bolniki, s skavtsko mladino itd. Pogovarjali smo se tudi o nestrpnosti, rasizmu, nasilju, torej o problemih, ki smo se jim sami želeli zoperstaviti že tako, da smo v dneh skupnega življenja dokazali, da mladi lahko živimo in diskutiramo v miru in spoštovanju drug do drugega.

Opoldne so se vsi odpravili v Pariz, v Porte de Versailles, to se pravi na veliko pariško razstavišče, kjer se je odvijal preostali del programa. Najprej skupna molitev, potem kosilo, popoldne pa smo imeli različna srečanja (npr. neke vrste lectio divina in pogovore po malih skupinah, nacionalno srečanje z mašo za vse Slovence in pa poslušanje pričevanj mladih, ki prihajajo iz različnih držav in stvarnosti - Japonske, Zaira, Romunije, Srbije...). Po skupni večerji je bilo na vrsti še večerno srečanje v velikanskih halah, kjer so mladi lahko prisluhnili tudi besedam karizmatičnega voditelja taizéjske

skupnosti brata Rogerja.

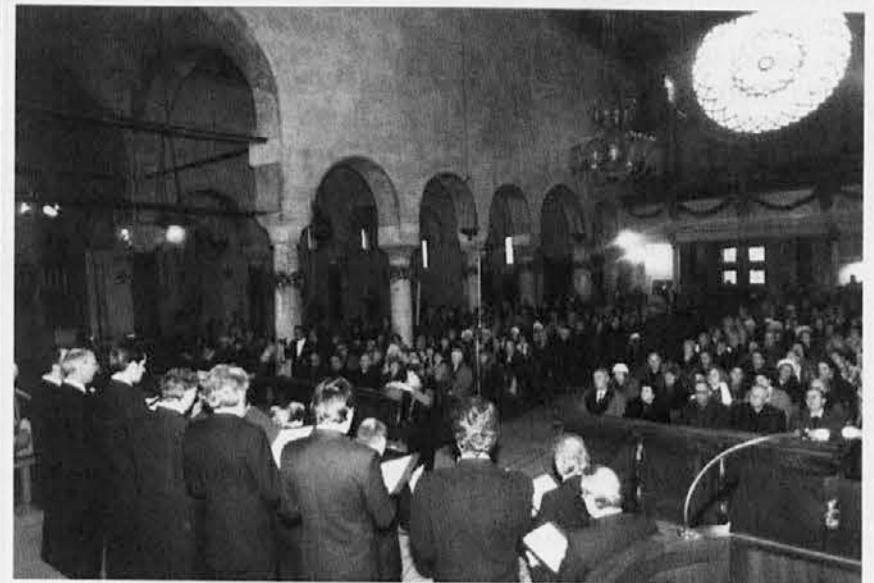
Seveda smo si med enim in drugim srečanjem vzeli tudi nekaj časa, da smo si ogledali Pariz, se morda povzpeli na tour Eiffel, na Montmartre, si ogledali Nôtre Dame, kak muzej, se sprehodili po ulicah latinske četrti ali po Champs Elisées...

Na Silvestrovo smo se mladizbrali v župniji, v kateri smo živeli. Novo leto smo pričakali ob molitvi za mir na svetu. Ob polnoči se je molitev prelila v spontan aplavz in voščila, ki sta jim sledila zabava in ples (brez dima in alkohola). »La fete des nationalités« je trajala do zgodnjih jutranjih ur. Prvega januarja smo imeli po maši vsi, tudi tisti, ki smo drugače prespali v šolah in telovadnicah, možnost, da smo bili za novoletno kosilo gostje francoske družine. Domačini so dokazali veliko gostoljubnost in prijaznost do množice mladih, ki so prišli od vsepovsod.

Mladi, ki smo se vrnil s tega srečanja, smo obogatili z novimi duhovnimi izkustvi in s prelepimi spomini; že sedaj radovedno ugibamo, kje bo taizéjsko srečanje prihodnje leto.

Breda Susič

V stolnici je zadonela slovenska božična pesem

Božičnemu koncertu je prisluhnilo veliko število ljudi (Foto Kroma)

Tudi letos je Zveza cerkvenih pevskih zborov pripravila svoj tradicionalni božični koncert v tržaški stolnici sv. Justa v nedeljo, 8. t.m. Pela sta združena ženski in moški zbor pod vodstvom Aleksandre Perot.

Priprava božičnega koncerta ZCPZ je bila vsako leto problematična, saj se (maloštevilne) pevske vaje odvijajo med božičnimi prazniki, vrhu tega pa so tik pred letimi razni koncerti in revije, katere prirejajo oz. se jih udeležujejo domala vsi krajevni slovenski zbori. Vendar je tudi letos uspelo pevcem se naučiti v kratkem času vrsto pesmi, katerih izvedba je bila ubrana in prepričljiva, kar dokazuje izredno »treniranost« naših pevcev, mnogi izmed katerih pojejo tudi v kvalitetnejših pevskih sestavih.

Uvod v spored je predstavljala znana božična Adeste fideles - Hitite kristjani, ki jo je zbor zapel v

mešani zasedbi, zatem je ženski del zbora izvedel Filejevo Božično ter Harejevo Nocoj, nocoj in Tiho je v gozdu. Sledilo je pet skladb, ki jih je izvedel moški del zbora: Lahar narjeva Težki so dnevi, Mihelčičeva Angelsko petje, Vodopivčeva Le spavaj, sladko detece ter Bratuževi Veseli čas praznujmo in Noč najjasnejša.

V drugem delu, v katerem je prišla v poštev tudi orgelska spremljava Vinka Škerlavaja, smo zopet slišali dve pesmi za ženski zbor (Bratužev Ena lučka in Vrabčev Sredi tihe polnoči), na koncu pa še Rinarjevo Prsvetil je veseli dan in Poglejte, čudo se godi, ki sta ju izvedla ženski in moški zbor. Koncert pa se seveda ni mogel zaključiti brez priljubljene Gruberjeve Svete noči, ki jo je zbor zapel v mešani zasedbi. Spored je z napovedmi in recitacijami povezovala Tamara Stanese.

iz

Tradicionalni gostinski kraški večer

V ponedeljek, 16. januarja, z začetkom ob 20. uri, prireja Slovensko deželno gospodarsko združenje tradicionalni gostinski večer, ki bo tokrat v znani restavraciji Urdih Kras v Mavhinjah (Devin-Nabrežina). Večer, ki je nastal na pobudo gostincev, postaja pravo družabno srečanje vseh zamejskih podjetnikov, saj se ga vsako leto udeležujejo tudi predstavniki ostalih sekcij pri Združenju in ne le iz Tržaške.

Letos bo gostinski večer povsem v znamenju Krasa. Mlada gospodinja Tanja Urdih bo gostom ponudila značilni domači menu, ki ga bo v vseh predvidenih postojankah, od pristne »slovenske dobrodošlice« do sladice spremljala in dopolnjevala izvirna kraška kapljica.

Someljer Sergij Cesar bo pokrovitelj predstavitve najznačilnejših

krajevni vin: vitovske, malvazije in terana. Ob tem bodo gostinci in ostali gostje imeli priložnost se seznaniti z dejavnostjo Konzorcija za zaščito kontroliranega porekla vin Kras, ki ga sestavljajo tržaški vinski pridelovalci. Gost večera bo predsednik novonastalega Konzorcija vin ZKP (DOC) Kras, ugledni vinogradnik iz Praprota pri Trstu Edi Kante.

Navdušence plesa pa bo razveselila prav tako domača poskočna glasba Kraškega kvinteta.

Gostinci pri SDGZ vabijo torej vse včlanjene (in ne) kolege iz Tržaške, Goriške in Benečije, pa tudi ostale zamejske gospodarstvenike, da se udeležijo prijetnega družabnega večera. Za prijave je vsem interesentom na razpolago organizacijsko tajništvo pri SDGZ v Trstu (tel. 040/362949)

Na strani državljana

Pred časom je predsedstvo deželnega sveta izdalo publikacijo »Dalla parte del cittadino«. Ko je naklada pošla, so ob ponatisu poskrbeli tudi za slovenski prevod z naslovom Na strani državljana. Publikacija obsega koristna navodila, kako si lahko državljan sam izstavi nekatera potrdila, kakšne pravice ima do informiranja o zadevah, ki se ga neposredno tičejo (npr. v zvezi s prošnjo za stanovanjski prispevek ali z izidom kakega natečaja) oziroma ki se tičejo njegovih interesov (npr. v zvezi z načrtom ceste, ki naj bi jo zgradili na ali ob meji kakega njegovega zemljišča in podobno). Obenem prinaša tudi glavna navodila v zvezi z državljanovim branilcem, ki ima nalogo, da brezplačno štiti in brani državljana pred morebitnimi krivicami javne uprave. Končno prinaša še vrsto zakonov v slovenskem prevodu s

pripombo, da so omenjena besedila priložena samo kot informacija in dokumentacija. V pravne namene velja edinole besedilo v italijanščini. Ne v slovenski in niti v italijanski izdaji ni navedena letnica izida.

(mab)

Zahvala dobrotnikom

Slovenska Vincencijeva konferenca se iskreno zahvaljuje vsem, ki so jo podprli z darovi pri njeni dobrodelnosti.

Zlasti hvala tistim, ki stalno podpirajo naše delo za pomoč beguncem, zlasti otrokom, v Ajdovščini. Za te zbirajo prispevke zlasti članice v Barkovljah in jih tudi vozijo v Ajdovščino. Pa tudi v trgovini Fortunato bodo radi sprejeli vaš dar. Na oglasni deski pred cerkvijo v Barkovljah lahko berete zahvalno pismo Karitasa iz Ajdovščine.

Dobri Bog naj v letu 1995 obilno poplača vašo dobroto! N.M.

V nedeljo, 15. januarja, bo ob 16.30 v cerkvi v Nabrežini

koncert božičnih pesmi

ob 200-letnici cerkve

Nastopajo ženski, moški in mešani zbor Igo Gruden pod vodstvom Bojane Kralj.

ČESTITKE

Ob prejemu Maroltovega priznanja celotna svetoivnanska slovenska župnijska skupnost toplo čestita Marti Požar in se ji obenem iskreno zahvaljuje za opravljeno delo v domačem kraju.

50-letnica napada na borštanski bunker

Prebivalci Boršta so se v nedeljo, 8. t.m., spomnili 50-letnice nacifašističnega napada na tamkajšnji bunker, v katerem so izgubili življenje trije partizanski borci, četrti - Danilo Petaros, torej domačin - pa je bil ujet in usmrčen v zloglasni Rižarni.

Proslava je potekala v gledališču France Prešeren v Boljuncu pod pokroviteljstvom dolinske občinske uprave; priredila sta jo krajevna sekcija Vsedržavnega združenja partizanov Italije in PD Slovenec iz Boršta. Po polaganju vencev k obeležju pred bunkerjem je spored v boljnjškem gledališču obsegal nastop učencev osnovne šole iz Boršta in Zabrežca, recitatorjev, pevskega zbora Slavec-Slovenec, pihalnega orkestra Breg in partizanskega zbora Pinko Tomažič. Udeležencem proslave sta spregovorila Emil Petaros v slovenščini, Giorgia Marzia pa v italijanščini.

Zbor Consortium Musicum nastopil na Opčinah

Župnijska cerkev sv. Jerneja na Opčinah je bila zopet prizorišče kakovostnega glasbenega večera. Na praznik sv. treh kraljev je namreč nastopil priznani mešani pevski zbor Consortium Musicum iz Ljubljane, ki ga vodi Mirko Cuderman. Koncert sta priredila domača župnija in Slovenska prosveta iz Trsta.

Spored, ki ga je zbor izvajal na koru, je obsegal vrsto skladb pretežno sodobnih avtorjev. V prvem delu smo slišali skladbe, ki segajo v vrh mednarodne nabožne glasbe od zornic iz pravoslavne liturgije Sergeja Rachmaninova do slovitega Mozartovega Ave verum corpus in Dvorakove maše v D-duru. Drugi del je obsegal božične pesmi sodobnih slovenskih skladateljev Matije Tomca, Leopolda Cveka, Angelika Hribarja, Ivana Zupana, Mirka Rennerja, Lojzeta Mava in Stanka Premrla. Šlo je za skladbe, ki jih - vsaj v zamejstvu - le redkokdaj slišimo, tako da so se res številni poslušalci (cerkev je bila namreč nabito polna) seznanili s prijetno novostjo.

Petkov koncert je bil na visoki kakovostni ravni, tako da so ljudje odšli na svoje domove z lepimi

in prijetnimi občutki. Izkupiček prostovoljnih prispevkov je bil namenjen kritju stroškov za popravilo cerkvenih orgel. Open-ska župnija je tako reslepo pričela novo leto.

8. pohod za mir

Na dan sv. treh kraljev se je v petek, 6. t.m., odvijal po tržaških ulicah 8. pohod za mir, ki ga prirejajo krajevne družbene in kulturne organizacije pod pokroviteljstvom tržaške občine. Pohod se je pričel na trgu Garibaldi, končal pa se je pred dvorano Tripcevih. V le-tej bi moral biti po načrtih organizatorjev tudi nastop pianista Alojše Starca kot opozorilo na težave Glasbene Maticice, a je bila dvorana iz tehničnih razlogov zaprta. Udeležencem pohoda so spregovorile tri ženske, ki so kot prostovoljke dejavne na socialnem področju: delavka Loredana Scrigni, ki je opozorila na probleme tržaškega gospodarstva, socialna delavka Marisa Semeraro, ki je govorila o problematiki mladoletnih, v slovenščini pa je spregovorila odbornica škedenjskega slovenskega kulturnega društva Ivan Grbec Roža Počkar. V imenu tržaške občine je spregovoril podžupan Damiani.

Za resnico, pravico in demokracijo

Tisk in z njim vsa sredstva obveščanja moremo ločiti v dve kategoriji: laični tisk in katoliški tisk. Laični tisk je tisti, ki se drži laične morale, to je morale, ki sloni le na človeški modrosti, na raznih filozofijah od Kantove etike do dialektičnega materializma Karla Marksa in drugih. Vsem je skupno, da odklanjajo moralno, ki se opira na krščanstvo ali na kako drugo verstvo. S tem še ni rečeno, da je laični tisk nujno proti Bogu ali brez Boga; pomeni le, da Bog in njegovo razodetje nista končno merilo pri vrednotenju človekovih dejanj. Pri nas velja to še posebej za nauk cerkvenega učiteljstva. Ko gre za moralno presojo človekovih dejanj, jim nauk papeža in škofov ni merilo moralne presoje. Tako zagovarja npr. laični tisk ločitev v zakonu, svobodne spolne odnose, splav in podobno. Taki časopisi sicer poročajo tudi o papežu in njegovem delu, posebno še o sedanjem papežu, ki je bil oklican za »osebnost leta 1994«. Poročajo tudi o kakih dogodkih Cerkve, vendar le kot kronisti, ki morajo beležiti tudi verske dogodke. In kadar poročajo, so velikokrat pristranski, tako da je Carlo Cremona zapisal: »Večina današnjega časnikarstva je zmeda, ideološki interes, ki izrablja neresnico.«

Na drugi strani je katoliški tisk. Njegova temeljna usmeritev je resnica ali vsaj iskanje resnice; ne samo, ko gre za poročila, temveč še bolj takrat, ko gre za vrednotenje moralnih vprašanj. Pri poročilih se lahko ukrade nezadostna informiranost, nikoli namena neresnica oz. laž. Katoliški časnikar ne sme zavestno in namerno zapisati kaj neresničnega. More se motiti, ker je to človeško; ne sme pa se lagati, kajti v prvi vrsti mora biti v službi RESNICE.

Druga njegova značilnost mora biti ta, da se pri presojanju moralnih vprašanj ne sklicuje le na človeško vest, temveč da ima pred očmi evangelijske zapovedi in nauk Cerkve, kot izhaja iz Katekizma katoliške Cerkve. Zgodi se pa lahko, da se tudi katoliški list zaplete v polemiko z mnenji drugih, posebno ko gre za različna gledanja na stvari in dogodke npr. v politiki, gospodarstvu, ocenjevanju zgodovinskih dogodkov ali oseb. Takšna različna gledanja so neibežna, saj ima vsakdo pravico povedati svoje mnenje. To je osnovno pravilo demokracije. V takih primerih naj velja pravilo: Resnica z ljubeznijo. Torej tako, da nikogar ne žališ. To ni vedno lahko, kot priča zgodovina. V polemiki človek lahko zaide predaleč, toda odpraviti polemiko bi bilo znamenje diktatorstva.

Ko smo avgusta 1945 ustanovljali prvi slovenski katoliški tednik, ki smo ga poimenovali Slovenski Primorec, smo ga ustanovili v prvi vrsti zaradi resnice. Takrat se je širilo toliko neresnic in laži posebno na račun Cerkve in cerkvenih ljudi, da smo čutili kot prvo dolžnost se boriti za resnico zoper lažnive obtožbe.

Drugo pravilo pa je bilo: držati se nauka Cerkve (papeža in škofov). Pri tem je Slovenski Primorec nujno zašel tudi v polemiko, ker so nekateri hoteli imeti monopol nad resnico: biti edini glasniki in poročevalci med Slovenci na tedanjem Primorskem. V tej polemiki je bil posebno borbena pokojni msgr. Mirko Brumat, neustrašen borec za resnico, tako kot so tedanji časi zahtevali.

Pozneje smo se uredniki pri Katoliškem glasu v Gorici in pri Tednu v Trstu naprej trudili za zvestobo resnici, pravici in demokraciji. Zato smo prišli v polemiko z različnimi časopisi na desni in levi. Bil je čas, ko KG ni smel v SFRJ in so ga iskali po raznih župniščih; toda pri svojih poročilih smo ostali zvesti resnici in si nismo pustili kratiti demokracije svobode. To je bilo poslanstvo KG. Takšen naj ostane tudi v bodoče.

K. Humar

Pravoslavni Božič

Tržaška srbsko-pravoslavna skupnost oz. občina je v soboto, 7. januarja, praznovala Kristusovo rojstvo (srbsko-pravoslavna Cerkve se še vedno drži starega julijanskega koledarja). Praznovanja so se pričela že v petek, 6. t.m. zvečer, ko so si člani skupnosti izmenjali tradicionalno hrastovo vejico v znak miru (»badnjak«), v soboto zjutraj pa se je odvijala slovesna služba božja, ki jo je vodil sam metropolit Jovan (Trst je, kot znano, postal sedež velike škofije, ki obsega Slovenijo, Hrvaško in Italijo) in katere se je udeležilo zelo veliko število vernikov. Letem je spregovoril tržaški pop Raško Radović, ki je svojo božično homilijo uglasil na temo miru in sprave.

Sv. Anton pri Koprju

Prihodnjo nedeljo bo župnijska skupnost pri Sv. Antonu pri Koprju obhajala praznik svojega farnega zavetnika sv. Antona opata.

Prvi del praznovanja bo v cerkvi, po maši bo krajevna cerkev sprejela dar ikone sv. Antona, delo umetnice Silve Bogatec. Nato bo sledil kulturni spored v dvorani krajevne skupnosti, kjer bo tudi odprtje razstave Škedenjskega etnografskega muzeja, ki bo trajala en mesec.

Kaj več prihodnjič.

PRELAT MSGR. DR. MAKSIMILIJAN JEZERNIK, pobudnik in rektor papeškega zavoda Slovenika in voditelj slovenske teološke akademije v Rimu, je bil v četrtek, 29. decembra, umeščen v ljubljanski stolnici za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja. Veseli smo tega skromnega, a pomembnega priznanja za ogromne zasluge, ki jim ima slavljene.

Bog je, kjer sta dva, trije, odpri dušo, zasij v srce, le samotni jaz obupuje, skupni jaz zmaga, zmaga.

S. Kosovel

OBVESTILA

SVET SLOVENSKEH ORGANIZACIJ sporoča, da bo v sredo, 25. januarja, ob 19. uri v prvem in ob 19.30 v drugem sklicanju na sedežu zborov v Devinu redna seja Sveta SSO. Vabljeni člani izvršnega odbora ter po en predstavnik vsake članice združenja in zvez.

SLOVENSKO STALNO GLEDALIŠČE, Marko Camoletti: PRIDI GOLA NA VEČERJO. Gostovanje MGL, režija Zvone Šedlabauer. V četrtek, 12. t.m., ob 20.30 ABONMA RED D in E, v petek, 13. t.m., ob 20.30 ABONMA RED A in F, v soboto, 14. t.m., ob 20.30 ABONMA RED B, v nedeljo, 15. t.m., ob 16.00 ABONMA RED C.

PONOVITEV V KULTURNEM DOMU V GORICI: v ponedeljek, 16. t.m., ob 20.30 ABONMA RED A, v torek, 17. t.m., ob 20.30 ABONMA RED B.

V nedeljo, 15. jan. 1995, bo ob 10.30 v župnijski cerkvi v Pevmi SV. MAŠA ZA POKOJNEGA EMILA VALENTINČIČA. Ob desetletnici smrti bosta pri spominski maši pela MePZ Pevma in MePZ Podgora. Po maši bo sledil kratek koncert božičnih pesmi v izvedbi MePZ Podgora.

V GORIŠKI KNJIŽNICI V NOVI GORICI bo v četrtek, 12. januarja 1995, ob 19. uri v oddelku za mladino in odrasle v ulici Gradnikove brigade 25 počastitev 70-letnice obstoja GORIŠKE MOHORJEVE DRUŽBE s predstavitvijo njene zbirke za leto 1995: 20. snopič Primorskega biografskega leksikona, Koledar 1995, Alojz Rebula - Vinograd rimske cesarice, Zorko Jelinčič - Podsvinčenim nebom. Sodelujejo: prof. Martin Jevnikar, prof. Marija Češčut, Marko Tavčar in dr. Branko Marušič.

Do nedelje, 15. jan., je v župnijski dvorani v Nabrežini odprta razstava ARS SACRA 14 akademskih slikarjev o sv. Klari. Poleg slikarske

Čestitke

Naš glavni in odgovorni urednik **Dušan Jakomin** je v sredo slavil svoj sedemdeseti rojstni dan. Ob visokem življenjskem jubileju slavljenju čestitamo in mu želimo, da bi vedno ostal tako mladosten, kot je. Obenem mu kličemo še na mnoga zdrava, delovna in uspešna leta.

Uredništvo, uprava in sodelavci Katoliškega glasa

SLOVENSKE VERNIKI IZ LAŠKEGA IN DRUŠTVO JADRO

vabijo na tradicionalni

koncert božičnih pesmi

v nedeljo, 15. januarja, ob 15. uri v cerkvi sv. Lovrenca v Ronkah. Nastopila bosta cerkveni pevski zbor Rodik (Koper) in zbor Novega sv. Antona (Trst) pod vodstvom Edija Raceta.

ZAHVALA

Na praznik Gospodovega razglašanja je odšla po večno plačilo naša dobra žena, mama in stara mama

Milka Pahor por. Sfiligoj

Zahvaljujemo se vsem, ki ste nam izrazili sožalje in darovali v dobrodelne namene.

Žalujoci domači

Videm, Devin, Madrid (Španija), Gorica, 6. januarja 1995

razstave je odprta tudi tradicionalna razstava na božično tematiko. Oglej se možen od 15. do 18.30. Vabljeni!

V SOBOTO, 14. januarja, bo ob 20.30 v Marijinem domu v ulici Cordaioli 29 v Trstu nastopil VLADIMIR ZUBITSKY. Gre za izjemnega harmonikarja, v Evropi popularnega skladatelja in dirigenta, ki ga že ves harmonikarski svet pozna zaradi odlikovanj in priznanj, ki jih je prejel na tekmovanjih harmonike in kompozicije. Trenutno poučuje na kijevskem konservatoriju in vodi seminarje po ZDA, Italiji, Španiji, Franciji, Poljski, Finski in drugod.

Obeta se torej izjemen koncert s pravim mednarodnim glasbenim mojstrom. Izvajal bo dela Scarlattija, Bacha, Čajkovskega in svoje skladbe na jazzovski način.

Vsi tople vabljeni!

DAROVI

Za cerkev sv. Ivana: v spomin krstne botre Milke Sfiligoj Verena in Iva Korsič 100.000 lir.

Za sovojenjsko cerkev: Pelicon Gabrijela 200.000; N.N. 1.000.000; T.S. 100.000; N.N. 60.000; P.S. 100.000; G.G. 200.000; N.N. 50.000; ob 16. obletnici smrti moža žena Rozalija 100.000; v spomin na pokojne starše Ivana in Terezijo Rozalija 100.000; za ogrevanje Karmela Petijan 50.000 lir.

Gabrje: Za cerkev: N.N. za novo preprogo in delo 150.000; N.N. s Peči material in delo opaža; N.N. iz Gabrij prostovoljno delo več oseb.

Vrh: N.N. za cerkev 100.000; za misijon p. Kosa 100.000; za Zavod sv. Družine 25.000; za Alojzijevišče 25.000 (skupno 250.000 lir).

Za Katoliški glas: Oskar Kovic 37.900; Slokar Jure 45.000; M.K. 50.000 lir.

Za misijon p. Kosa: N.N. z Opčin 200.000; Milka Černic 100.000 lir.

Za slov. misijonarje: J.Ž. 40.000; K.C. 100.000 lir.

Za slovensko Karitas: ob smrti Katarine Vončine Ljuba in Danilo 50.000 lir.

Za otroke iz Bosne: N.N. Mačkolje 500.000 lir.

Za mleko begunskim otrokom v Ajdovščini preko slov. Vincencijeve konference v Trstu: M. Tavčar 50.000; namesto cvetja na prezgodnji grob Davida Martellanija družina Nardin 100.000 in N.M. 20.000 lir.

Za otroke iz Ruande: N.N. Mačkolje 1.000.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor pri Sv. Ivanu v Trstu: ob 25-letnici smrti dragega moža in očeta Romana Bizjaka Marija in mama 50.000; ob obletnici smrti predragega strica Maria

VZHODNA LITURGIJA ali sv. maša v bizantinskem obredu in v starocerkvenoslovenskem jeziku bo v nedeljo, 22. januarja, ob 16. uri v kapeli sv. Leopolda Mandiča pri Domju. Sodeluje Ekumenski zbor pod vodstvom dr. Zorka Hareja. Vljudno vabi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Trstu.

V CERKVI NA KOLONKOVCU bo v nedeljo, 15. t.m., ob 15.30 KONCERT BOŽIČNIH PESMI. Nastopajo slovenski in italijanski pevci.

V DRUŠTVU SLOVENSKEH IZOBRAŽENCEV V TRSTU bo v ponedeljek, 16. januarja, govoril dr. Drago Ocvirk na temo Nova šola v Sloveniji za človeka ali protinjemu?. Začetek ob 20.30.

Kocjančiča Magda in Gracija 50.000 lir.

Ob 25-letnici smrti dragega moža in očeta Maria Kocjančiča žena Pini ter hčerki Marta in Boži z družinama 25.000 lir za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu in 50.000 lir za SZSO pri Sv. Ivanu v Trstu.

Za cerkev v Mačkoljah: Francka za ogrevanje 50.000; Ljuba Purger 270.000; v skupni spomin pok. Katerine Vončine skupina žena iz Mačkolj 310.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: druž. Žuljan Romano 50.000; N.N. 80.000; Favsta in Rosana Uliveti v spomin na pok. starše in sorodnike 100.000; M. in F. v spomin na pok. starše in sorodnike 100.000; N.N., Krmenka 50.000 lir.

Za cerkev v Boljuncu: F.V. v blag spomin pokojne mame g. Vončine 50.000 lir.

Za nagrobni spomenik g. Albinu Grmeku: ob smrti pok. Katerine Vončine Ljuba in Danilo 50.000; Andrej Starc 50.000; Mundi Prašelj 50.000; Edi Prašelj 50.000; v spomin na Marijo Starc druž. Danieli Pertot 40.000; Slavko Danieli 30.000; Božena Rustja z druž. 50.000; Vera Puntar 10.000; Marija Regent 10.000; druž. Križman Starc 50.000; druž. Doljak 30.000; Josipina Danieli 50.000; Olga Štokovič 100.000; druž. Danieli Marija 100.000 lir.

Za obnovo cerkve v Zgoniku: Cerutti Lucia v spomin pok. Justa Vodopivca in Karla Štolfe 50.000 lir.

Darovi za poplavlence

F.V. 100.000; Francka Smotlak 100.000; Olga Štokovič 100.000; Adriana D. 100.000 lir.

Doslej so darovi za poplavlence znašali 11.338.500 lir.

Skupaj z današnjimi je znesek 11.738.500 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik: Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKEH KATOLIŠKIH TEDNIKOV